Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληφθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δύο τιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος — *Ἐν Ἀθήναις 9 Φεβρουαρίου 1929* — *Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 10*

HILDA WOOD

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Πόσο χάρηκε ἡ Ἴσις ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια! Εὐχαρίστησε τὴ γυναῖκα, καὶ ἀμέσως μεταμορφώθηκε σὲ χελιδόνι καὶ πέταξε πάνω ἀπὸ τὸ Νεῖλο γιὰ νὰ βρῇ τὸ κιβώτιο. Σὲ λίγο ἔφθασε σ' ἕνα μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς χωριζόταν σὲ δυὸ καὶ δὲν ἤξερε ποιὸ νὰ διαλέξῃ. Ἐνῶ ὅμως βρισκόταν στὴν ἀμηχανίαν αὐτή, εἶδε κάτι παιδάκια ποὺ ἔπαιζαν στὴν ἀκροποταμιά. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔκλαιγε, καὶ ἂν κι' ἤτανε καταλυπημένη, δὲ μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς δυστυχισμένους χωρὶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ· ξαναπῆρε λοιπὸν τὴν ἀνθρώπινη μορφή της καὶ πλησίασε τὸ παιδὶ ποὺ ἔκλαιγε.

«Εἶδα ἕνα ὄμορφο κουτί, ποὺ τόσερνε ὁ ποταμὸς καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ πάρω· θέλω νὰ πιάσω τ' ὄμορφο κουτί!» φώναζε τὸ παιδάκι.

«Κατὰ ποῦ πῆγε;» ρώτησε βιαστικὰ ἡ Ἴσις.

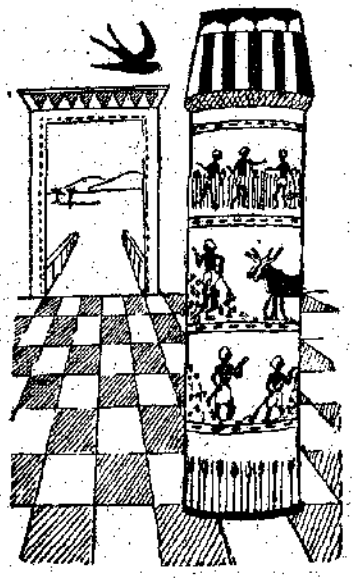

«Ἕνα χελιδόνι πετοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν στημένο κορμό...» (Σελ. 110, στ. α')

«Νά, ἀπὸ δῶ» τῆς εἶπε, κι' ἔδειξε μὲ τὸ χεράκι του τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ρεύματα. «Θὰ πᾷς νὰ μοῦ τὸ φέρῃς;»

«Ὄχι» τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἴσις. «Δὲν μπορῶ νὰ κάμω αὐτὸ γιὰ σένα, ἀλλὰ πάρε τοῦτο». Καὶ μὲ τὴ μαγική της τέχνη ἔκαμε ἕνα ὄμορφο κουτάκι καὶ τὸ ἔδωσε στὸ παιδάκι, κι' ἔπειτα ξανάγινε χελιδόνι καὶ σὰν ἀστραπή, πέταξε πάνω ἀπ' τὸν ποταμό.

Κι' οὔτε τότε θὰ κατόρθωνε τίποτε, ἂν δὲν συναντοῦσε τὸν Πάνα, τὸν θεὸ τῶν δασῶν, ποὺ τῆς εἶπε: «Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἔφερε τὸ κιβώτιο στὴ θάλασσα, καὶ τὰ κύματα τῆς θάλασσας τὸ ἔφεραν στὴ Βαβυλῶνα. Ἕνα μαγικὸ δένδρο τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ ἔκανε μέρος τοῦ κορμοῦ του. Ὁ βασιλιὰς τῆς χώρας ἐκείνης, σ' ἕνα του κυνήγι, εἶδε τὸ θαυμάσιο αὐτὸ δένδρο καὶ πρόσταξε νὰ τὸ κόψουν καὶ νὰ τὸ στήσουν στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, καὶ τὸ θεωρεῖ τώρα σὰν ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ πολύτιμους θησαυροὺς του».

Μὲ τί ταχύτητα, ἡ Ἴσις πέταξε στὴ Βαβυλῶνα! Ὅταν ἔφθασε, ξαναπῆρε τὴν ἀνθρώπινη μορφή της καὶ στάθηκε μέσα σ' ἕνα ἄλσος, κοντὰ στὸν βασιλικὸ κῆπο, γιὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἡ Ἴσις δὲν ἤταν μιὰ συνηθισμένη γυναίκα. Τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ὀμορφιὰ καὶ καλοσύνη, οἱ κινήσεις της εἶχαν τόση χάριν, ποὺ καμμιὰ πριγκήπισσα τῆς γῆς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ· καὶ ὁπουδήποτε κι' ἂν πήγαινε, γέμιζε τὸν ἀέρα μ' ἕνα ὑπέροχο ἄρωμα.

Κάποια ὑπηρέτρια τοῦ παλατιοῦ εἶχε βγεῖ στὸ ἄλσος γιὰ περίπατο, κι' ὅταν εἶδε τὴν ξένη κυρία, τὴ ρώτησε ἀπὸ ποὺ ἐρχόταν καὶ τί ὑπηρεσία μποροῦσαν νὰ τῆς προσφέρουν.

«Ἔρχομαι ἀπὸ μιὰ μακρινὴ χώρα καὶ θέλω νὰ δῶ τὴ βασίλισσά σας», εἶπε ἡ Ἴσις καὶ μὲ συμπάθεια χάϊδεψε τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ τοῦ κοριτσιοῦ.

«Μεγάλα φίδια σφύριζαν φριχτά». (Σελ. 110, στ. γ'.)

Ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ξαναγύρισε στὴ δουλειά της, ἡ βασίλισσα αἰσθάνθηκε τὸ ὡραῖο ἄρωμα ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὰ μαλλιά της.

«Ποῦ εἶχες πάει;» τὴ ρώτησε.

«Στὸ ἄλσος, ὅπου συνάντησα μιὰ ὄμορφη ξένη κυρία, ποὺ μοῦ εἶπε πὼς ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυὰ καὶ θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ».

Ἡ βασίλισσα εἶχε ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ ἤταν βαρειὰ ἄρρωστο. Κανένας γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κάμῃ καλά, καὶ γι' αὐτὸ σὰν ἄκουσε γιὰ κάποια ξένη καὶ μύρισε τὸ θαυμάσιο ἄρωμα, τῆς γεννήθηκε ἡ πεποίθηση ὅτι οἱ θεοὶ στέλνουν τὴν ξένη αὐτὴ κυρία γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ παιδί της· εἶπε λοιπὸν στὴν ὑπηρέτρια νὰ ξαναπάῃ ἀμέσως στὸ ἄλσος καὶ νὰ τῆς φέρῃ τὴν ξένη.

Μόλις εἶδε τὴν Ἴσιδα, ἡ βασίλισσα κατάλαβε ὅτι ἡ διαίσθησή της ἤταν σωστή, καὶ τῆς εἶπε: «Μεῖνε καὶ ζῆσε στὸ παλάτι μου, γιὰ ν' ἀναθρέψῃς τὸ παιδί μου. Τότε θὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι τίποτε κακὸ πιὰ δὲ θὰ τοῦ συμβῇ».

Κι' ἔτσι ἡ Ἴσις ἐγκαταστάθηκε στὰ ἀνάκτορα, καὶ γρήγορα τὸ παιδὶ μὲ τὶς φροντίδες της ἔγινε δυνατὸ κι' ὡραῖο.

Ἀλλὰ γρήγορα διάφορες φῆμες ἀρχίσανε νὰ κυκλοφοροῦν γιὰ τὴ νέα τροφό: Ἕνα χελιδόνι συχνὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ πετοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν στημένο κορμό, στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Καὶ τὴ νύχτα ἀκούονταν παράξενα τριξίματα, σὰν ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμώταν ἡ Ἴσις καὶ τὸ βασιλόπουλο.

Στὴν ἀρχή, ἡ βασίλισσα, δὲν ἔδινε καμμιὰ πίστη στὶς φῆμες αὐτές· ἀλλὰ κάποτε, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ ἐπέμεναν, ἀποφάσισε νὰ κρυφθῇ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ της καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Καὶ σὰν ἦλθαν τὰ μεσάνυχτα, εἶδε τὴν Ἴσιδα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ πέρνῃ στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί, κι' ἀμέσως μεγάλες φλόγες νὰ τοὺς περικυκλώνουν. Ἀλλ' ἐνῶ βρισκόταν μέσα στὶς φλόγες, ἡ Ἴσις χαμογελοῦσε στὸ μωρὸ κι' αὐτὸ πάλι γελοῦσε μαζί της.

Μόλις τὰ εἶδε αὐτὰ ἡ μητέρα, ἀνατρίχιασε καὶ ξεπετάχτηκε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἶχε κρυφθεῖ. Ἀμέσως σβυσθήκανε οἱ φλόγες καὶ φάνηκε ἡ Ἴσις νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της, κοιμισμένο γλυκά, τὸ μωρό.

«Ποιὰ εἶσαι;» τὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ μητέρα.

«Εἶμαι θεὰ» τῆς ἀπάντησε ἡ Ἴσις. «Γιατὶ δὲν μοῦ εἶχες ἐμπιστοσύνη; Αὐτὴ τὴ νύχτα θἄκανα ἀθάνατο τὸ παιδί σου· τώρα ὅμως εἶναι ἀργά».

Τὴν ἑπομένη ὁ βασιλιὰς ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴ θεία γυναῖκα.

«Ἡ βασίλισσα μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς», τῆς εἶπε. «Δὲν ξέρω ἂν ἡ γνώμη της γιὰ σᾶς εἶναι σωστὴ ἢ ὄχι, ἀλλὰ πῆτε μου, μὲ ποιὸν τρόπο μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὴν καλοσύνη σας γιὰ τὸ παιδί μου;»

«Ἡ ἀνταμοιβὴ ποὺ ζητῶ», εἶπε ἡ Ἴσις «εἶναι ὁ μεγάλος κορμὸς ποὺ τὸν ἔκοψες ἀπ' τὸ παραθαλάσσιο δένδρο. Γιὰ σένα ἔχει ἀξία γιὰ τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση· γιὰ μένα ὅμως γιατὶ κάτι θαυμάσιον κρύβει μέσα του».

Κι' ὁ βασιλιὰς πρόσταξε ν' ἀνοίξουν τὸν κορμό, καὶ μέσα σ' αὐτόν, ἡ Ἴσις βρῆκε τὸ κιβώτιο.

«Τὸ δένδρο αὐτὸ περιεῖχε ἕνα θεὸ» εἶπε ἡ Ἴσις. «Φύλαξέ το μὲ εὐλάβεια καὶ τὸ παλάτι σου, πάντοτε θἆναι εὐλογημένο».

Μετέφερε τότε τὸ θαυμάσιο κιβώτιο σὲ μιὰ ἔρημη παραλία καὶ προσευχήθηκε πάνω ἀπ' αὐτὸ στὸν Ρᾶ, τὸν θεὸ Ἥλιο, νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ξαναδώσῃ γειὰ στὸν ἄντρα της.

Κι' ὁ Ρᾶ ἔστειλε τὴν ψυχὴ τοῦ Ὄσιρι πάλι στὴ γῆ, καὶ ξεπήδησε ἀπὸ τὸ κιβώτιο μὲ τὴν προηγούμενή του μορφή, κι' ἔζησε μὲ τὴν Ἴσιδα εὐτυχισμένα. Σὲ λίγο ἡ Ἴσις ἐγέννησε ἕνα παιδί, τὸν Ὧρο, ὁ ὁποῖος ὅταν μεγάλωσε, νίκησε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατέρα του καὶ ξαναπῆρε ἀπ' αὐτοὺς τὴ βασιλεία.

Ὅταν τελείωσε ἡ γήϊνη ζωὴ τοῦ Ὄσιρι, ξαναγύρισε στὸν Οὐρανό, κι' ἐπειδὴ γνώριζε καλὰ τοὺς κόσμους, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔγινε βασιλιὰς τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου, ἀπ' ὅπου περνοῦν οἱ ψυχὲς ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὴ γῆ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸν οὐρανό.

***

Οἱ ταξιδιῶτες εὐχαρίστησαν τὸν ἔμπορον γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ τόσο ὡραῖα τοὺς διηγήθηκε, κι' ὅταν τὸ καΐκι ἔφθασε στὸν προορισμό του, ὁ καθένας πῆγε σπίτι του.

Στὸ Καρνὰκ ὅλα ἄρεσαν τοῦ Κεμάλ, περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἡ λεωφόρος ποὺ ἔχει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ Σφίγγες μὲ κεφάλι κριοῦ, κι' ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ Φτᾶ, ὁ ὡραιότερος ἀπ' ὅλους. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἔχει πολλὲς εἰσόδους, γιὰ νὰ μπῇς στὸν περίβολο καὶ στὸ ἱερό του, καὶ μέσα σ' αὐτὸν ἦταν ἡ εἰκόνα μιᾶς θεᾶς ποὺ ὁ Κεμὰλ πολὺ συχνὰ τὴν κοίταζε μὲ θαυμασμό, γιατὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη κι' ἐνόμιζε πὼς τὰ μάτια της τὸν παρακολουθοῦσαν, ὅπου κι' ἂν πήγαινε.

Δὲν συνάντησε τὸ Πνεῦμα τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ ἔκαμε φιλίες μὲ μιὰ παράξενη γριά, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ καλύβα κοντὰ στὸ ναό. Ἂν κι' ἦταν φτωχή, φαινόταν πολὺ εὐτυχισμένη, κι' ἔλεγαν πὼς ἦταν μάγισσα. Ὁ Κεμὰλ συχνὰ πήγαινε στὴν καλύβα της, γιὰ νὰ τὴν ἀκούῃ, κι' ἐκείνη πάντοτε τοῦ διηγόταν τί ἔβλεπε στὶς ὀπτασίες της. Καὶ μιὰ βραδυά, ποὺ ὁ Κεμὰλ εἶδε μιὰ κηδεία τὴ ρώτησε τί συμβαίνει ὅταν πεθαίνει ἕνας ἄνθρωπος.

«Πῶς;» τοῦ λέει μὲ γέλιο «ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πεθαίνει. Μόνο τὸ ἄχρηστό του σῶμα πετᾷ, ὅπως καὶ σὺ πετᾷς τὸ παλτό σου, ὅταν παλιώσει. Κι' ἂν ἦταν καλός, πηγαίνει στοὺς Τόπους, ὅπου ὑπάρχει Τελεία Εἰρήνη. Ἐγὼ πολλὲς φορὲς ἔχω πάει ἐκεῖ. Εἶναι ἕνας τόπος ποὺ μοιάζει μ' αὐτὸν ἐδῶ. Κι' ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ Νεῖλος, κι' οἱ ἀγροὶ καὶ τὰ ζῶα κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ σπέργουν καὶ θερίζουν τὸ στάρι καὶ κάνουν χίλιες ἄλλες ἀκόμη ἐργασίες. Ὁ καθένας ἐκεῖ εἶναι εὐτυχισμένος, γιατὶ ἔχει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ὅλοι ὅμως δὲν μένουν πολὺ στὸν εὐτυχισμένον αὐτὸν τόπον, γιατὶ ἡ παραμονή τους ἐκεῖ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ ἔζησαν ἐδῶ κάτω στὴ γῆ. Ὡστόσο ὅλοι πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ κοιλάδα, προτοῦ πᾶνε στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης.

«Καὶ θυμᾶμαι» τοῦ λέγει ὕστερα ἀπὸ λίγο, «ἕνα ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔλεγαν Σακὰτ Ἀλῆ, καὶ ποὺ ζοῦσε κακὴ μᾶλλον ζωὴ στὸν κόσμο αὐτόν. Ἦταν φιλάργυρος, καὶ ἂν καὶ εἶχε μάζεψει ἀρκετὰ χρήματα, ἔστελνε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του νὰ ζητιανεύουν. Κι' ἦταν ἀκόμη πολὺ σκληρὸς στὰ ζῶα, καὶ παραφόρτωνε τοὺς γαϊδάρους του τόσο, ὥστε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ φόφησε, ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν κόπωση.

«Κάποτε πέθανε. Ἐγὼ βοηθοῦσα τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ἐκεῖνη τὴ νύχτα, καὶ γι' αὐτὸ ἔτυχε νὰ βρεθῶ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω, ποὺ περίμενε στὴν εἴσοδα τῆς κοιλάδας.

«Ἔπρεπε ὅλοι νὰ περιμένουν μαζὶ μὲ τὶς ψυχὲς ἐκείνων ποὺ πέθαναν τὴ νύχτα, μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ βάρκα τοῦ Ρᾶ, τοῦ θεοῦ Ἥλιου, κι' ἔτσι νὰ φθάσουν σ' ἐκεῖνον τὸν κόσμο. Καὶ μόλις ἔφθασε ἡ βάρκα, ὅλοι ἀνεβήκαμε κι' ἄρχισε τὸ ταξίδι μας στὸν οὐράνιο Νεῖλο, ποὺ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ κοιλάδα γιὰ νὰ φθάσῃ στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης.

«Μόλις ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου πάτησε πάνω στὴ βάρκα, ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε βαθειά. Κι' αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλες τὶς καλὲς ψυχές, ποὺ ξυπνᾶνε ὅταν φθάσουν στοὺς μακάριους Τόπους. Ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ Σακὰτ Ἀλῆ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ σὰν ξεκίνησε, εἶδε τεράστιους κροκόδειλους, μ' ἀνοιχτὰ τὰ μεγάλα τους στόματα, νὰ κολυμβοῦν γύρω ἀπὸ τὴ βάρκα. Κι' ὅσο προχωροῦσαν, οἱ ἀκτὲς γινόντανε περισσότερο ἀπότομες καὶ μεγάλα φείδια κρεμοῦσαν τὰ κεφάλια τους πάνω ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ σφυρίζαν φριχτά.

«Κι' ὁ δυστυχισμένος Σακὰτ Ἀλῆ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία, ὡς ὅτου ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ὧρες ταξίδι, ἡ βάρκα ἔφθασε στὸ παλάτι τοῦ Ὄσιρι. Καὶ τότε ὅλες οἱ ψυχές, ποὺ δὲν κοιμόνταν, παρουσιάσθηκαν μπροστά του γιὰ νὰ κριθοῦν».

«Σακὰτ Ἀλῆ» τοῦ λέγει ὁ Ὄσιρις «τί καλὸ ἔκαμες στὸν κόσμο; Ἐπροστάτεψες ἀδύνατους, ἐφύτεψες δέντρα, ἔκαμες βρύσες, ἀνακούφισες ἀρρώστους, ὑπεράσπισες ἀδικουμένους; Καὶ τί ἔκαμες στοὺς πιὸ μικροὺς ἀδελφούς σου, τὰ ζῶα, ποὺ σοῦ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ; φέρθηκες μὲ καλοσύνη σ' αὐτά; Ὑπάρχει κανεὶς φίλος νὰ πῇ τίποτε καλὸ γιὰ τὴν ψυχήν αὐτή;»

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Σακὰτ Ἀλῆ πνιγόταν ἀπὸ τὴ λύπη, γιατὶ στὴν παρουσία τοῦ μεγάλου θεοῦ, ἔβλεπε μὲ πραγματικὸ φῶς ὅλες του τὶς κακὲς πράξεις.

«Κύριε» εἶπε «δὲν ἔμαθα καλὰ τὸ μάθημά μου. Ὅταν ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ μιλῶ ἀληθινά, ψέμματα ἄφινα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα μου· ὅταν ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ αἰσθάνομαι συμπάθεια, τὸ θυμὸ ἄφινα νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά μου· κι' οὔτε ἔβλεπα τὴν ὀμορφιὰ ποὺ ἦταν γύρω μου, στὰ λουλούδια, στὰ δέντρα, στὸν ποταμό, στὸν οὐρανό...»

«Δὲν ἔχεις οὔτε μιὰ καλὴ πράξη ἢ καλὴ σκέψη;» ρώτησε ὁ Ὄσιρις.

«Ἴσως νὰ τὸ ἔχει ξεχάσει· ἀλλὰ σὰν ἦταν μικρὸ παιδάκι, μοῦ ἔδωσε κάποτε ποὺ διψοῦσα νὰ πιῶ λίγο νερό», εἶπε ἕνα ἄλογο, ποὺ πλησίασε στὸ θρόνο τοῦ Ὄσιρι.

«Ναί ὅταν ἤμουν ἄρρωστη, μοῦ ἔστειλε καλὲς σκέψεις», ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας του ποὺ μίλησε.

Κι' ἔτσι, ἂν κι' ἦταν κακὸς ἄνθρωπος, βρέθηκε ὅτι εἶχε καὶ κάποιους φίλους, γιατὶ ὁποιαδήποτε σκέψη ἢ πράξη ποὺ δὲν εἶναι ἐγωϊστική, ὁσοδήποτε μικρὴ κι' ἂν εἶναι, δὲν παραβλέπεται.

«Γιὰ τὶς καλές σου αὐτὲς σκέψεις καὶ πράξεις, θὰ πᾷς γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης, εἶπε ὁ Ὄσιρις κι' ἐπειδὴ πολὺ λίγο ἔμαθες τὸ μάθημα τῆς ζωῆς, γρήγορα θὰ ξαναγυρίσῃς στὴ γῆ, γιὰ νὰ τὸ μάθῃς καλύτερα».

«Τότε ἡ ψυχὴ τοῦ Σακὰτ Ἀλῆ ξαναγύρισε στὴ βάρκα τοῦ Ρᾶ καὶ πῆγε, μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου ποὺ κοιμόταν, στοὺς οὐράνιους τόπους».

«Τὴν ἄλλη φορά, ποὺ ξαναγύρισα στοὺς Τόπους ἐκείνους, τὸν βρῆκα ἀρκετὰ στενοχωρημένο, καὶ κατάλαβα ὅτι πλησίαζε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ καὶ νὰ πάρῃ ἄλλο σῶμα. Ὁ πατέρας μου ὅμως, ποὺ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, θὰ μείνῃ στοὺς μακάριους ἐκείνους Τόπους χίλια χρόνια».

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΦΑΝΗΣ

ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΕΣ

Λιγόπνοες, ξέπνοες δοκιμές,
ἀνησυχοῦν τὶς γειτονιὲς
καὶ μελετοῦν Πρωτοχρονιές.

Τραγούδι δὲν ἀκοῦς ποτές,
μὰ ἀταίριαστες καὶ βαρετὲς
νότες, ἀραθυμιὰ μεστές!

Χώριες, μισές, περαστικές,
θαρρεῖς καὶ μοιάζουν μερικὲς
μετανοιωμένες—κωμικές.

Στὴν κρύα τὴ μέρα, τὴ σβηστή,
κλώθει ἀνεμόσκονη στριφτὴ
στὸ τζάμι τρέμει τὸ χαρτί·

μουδιάζει ἡ πλύση στὰ σχοινιά,
καὶ λίγο μέλι, στὴ γωνιά,
τὄχει κερώσει ἡ παγωνιά...

Μὰ ἐσὺ δὲν θὲς ἀπαντοχή;
Νάτρεμες σύγκορμη, φτωχή,
ἀς δύνοσουν ξανά, Ψυχή!

Ἀνατριχίλα ριγηλή,
λαχτάρα τοῦ βορριᾶ τρελλὴ
ἀπὸ τῆς ζέστας πιὸ πολύ!

Μέθη, τρεμούλα, πιὸ γλυκειὰ
σὰ βούλιζε ἄδεια ἡ παραστιὰ
κ' ἔλειπε ὁλότελα ἡ φωτιά!

Παλιὲ ὀνειρόκοσμε! κλειδιὰ
δὲν ἔχεις, μήτε ἀντιφεγγιά...
Δὲν ἔχεις φρίξιμο, καρδιά.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Τότός, ὁ Γιῶργος κι' ὁ Χρονάκης ἀντάμωναν ταχτικὰ κι' ἐργαζόνταν κρυφὰ οἱ τρεῖς τους.

Τί καὶ τί ἔκανάν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀπ' ὅσα σᾶς εἶπα, μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε τί χρειαζόταν, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο Θηριοτροφεῖο. Ἔπειτα θὰ τὸ ἰδοῦμε παρακάτω καὶ θὰ κρίνουμε τὸ ἔργο Τοτοῦ καὶ Σύντροφίας.

Στὸ ἀναμεταξύ, εἶχε διαδοθεῖ στὸ χωριὸ πὼς θἄφθανε σὲ λίγο ἕνα «μεγάλο Θηριοτροφεῖο», καὶ τὰ παιδιὰ μιλοῦσαν γι' αὐτὸ καὶ τὸ περίμεναν ἀνυπόμονα.

Ἐννοεῖται πὼς οἱ Σύντροφοι εἶχαν φροντίσει νὰ τὸ διαδώσουν. Φυσικά, ἡ εἴδηση γιὰ τὸ χωριὸ ἦταν καταπληκτική. Κι' ἡ φαντασία τῶν παιδιῶν ἔδινε κι' ἔπαιρνε.

Καθὼς εἴπαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χωριατόπουλα, ἦταν καὶ παιδιὰ τῆς χώρας ποὺ ξεκαλοκαίρευαν ἐκεῖ γύρω. Μὰ κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα δὲν μιλοῦσαν πιὰ γιὰ τίποτ' ἄλλο. Στὴν πλατεῖα, στὸ δάσος, στὸ σταθμό, στὰ περίβολα, παντοῦ ὅπου μαζεύονταν παιδιά, ἄκουγες:

— Θηριοτροφεῖο, καλέ, γιὰ φαντάσου!

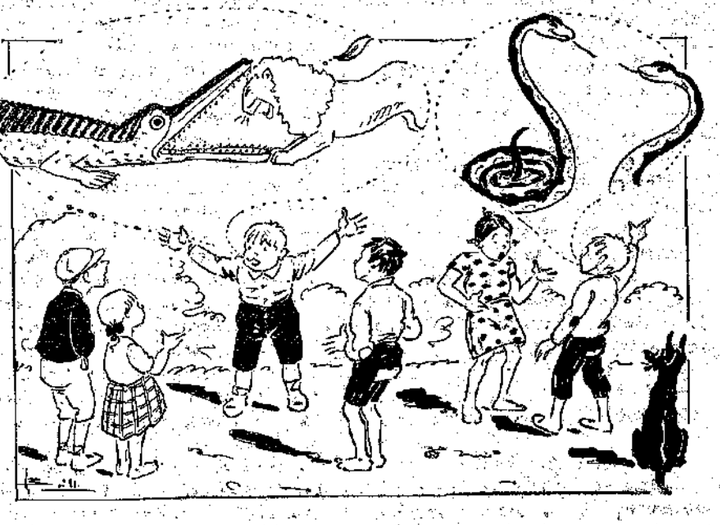

— Θἄχῃ καὶ λιοντάρια!

— Θἄχῃ καὶ τίγριδες!

— Ἕνας ἐλέφαντας, λέει, θὰ μᾶς κουβαλῇ στὴ ράχη του σὰ γαϊδουράκι!

— Ναί. Ἀρταξέρξη τὸν λένε!..

— Ἕνας κροκόδειλος θἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ θὰ μπαίνῃ μέσα τὸ λιοντάρι!

— Θἄχῃ κι' ἕνα φίδι χοντρὸ καὶ μακρὺ σὰν κατάρτι καραβιοῦ!

— Ὄχι! δυὸ φίδια θἄχει. Καὶ τὸνα θὰ τρώῃ τ' ἄλλο!

Ρωτοῦσαν τοὺς μεγάλους:

— Ἀλήθεια, μπαμπά;.. ἀλήθεια, μητέρα;.. ἀλήθεια, μπάρμπα;

Οἱ μεγάλοι ἀπαντοῦσαν:

— Μὴν τὰ πιστεύετε αὐτὰ σὰν κουτόπαιδα!.. Τί γυρεύει ἐδῶ Θηριοτροφεῖο;.. Αὐτὰ πᾶνε μόνο στὶς μεγάλες χῶρες. Ἐδῶ τὸ πολὺ-πολὺ νἀρθῇ κανένας σαλτιμπάγκος μὲ δυὸ-τρεῖς μαϊμοῦδες.

Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἤθελαν νἀπελπισθοῦν. Καὶ μιὰ ὁλάκερη ἑβδομάδα δὲν ἔπαψαν νὰ περιμένουν τὸ Μεγάλο Θηριοτροφεῖο, νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ καὶ νὰ βλέπουν στὸν ὕπνο τους κροκόδειλους νὰ καταπίνουν λιοντάρια, καὶ φίδια μεγάλα σὰν κατάρτια καραβιοῦ...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ φυλλάδιό του, ἀνέβηκε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ μὲ ἰδῇ. Εἶν' ἕνα χαριτωμένο παιδάκι δέκα χρονῶν, ποὺ τὸ κάνω γούστο. Πολὺ διακριτικό, ἄμα μὲ βλέπει νἄχω δουλειά, κάθεται ἥσυχα σὲ μιὰν ἄκρη καὶ περιμένει νὰ τελειώσω. Ἔπειτα ἀρχίζει τὸ ἀλευρογύρισμα. Φυλλομετρᾷ τὰ καινούργια βιβλία τὰ περιοδικά, ὅ,τι βρίσκει στὸ γραφεῖο μου, μὲ ρωτᾷ γιὰ ὅλα καὶ λέει τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κάθε τί . . . Κάθησε λοιπόν, ἐπειδὴ ἔγραφα, καὶ περίμεγε διαβάζοντας τὸ φυλλάδιο. Μιὰ στιγμὴ τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζει μονάχος του:

«— Ἀλήθεια βαρυχειμωνιά . . . μὰ ὄχι ἐδῶ-μέσα . . .»

« — Τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ διαβάζει, συλλογίσθηκα.

Σὲ λίγο πάλι:

« — Μία μήνα ! . . χά, χά, τί ἀστεῖο!..»

Μὰ σὲ λίγο, μὲ ἄλλο ὕφος:

«—Ἄ, μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ λυπηρό!.. Αὐτὸ εἶναι τραγικό ! . .»

—Ποιό ; ρώτησα ἀπὸ τὴ θέση μου.

—Θὰ σᾶς πῶ ἄμα τελειώσετε, μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Τελείωσα, λέγε μου.

Ἔτρεξε κοντά μου ;

— Τὴν Ἐπιστολή σας σήμερα, μοῦ εἶπε, μᾶς τὴν ἀφήσατε ἀτέλειωτη. Τί ἀπόγινε μὲ τὸν Ἀναστασάκη; Τοῦ πῆρε ἡ μητέρα του τὰ τζιπουνάκι ; ἢ κρυώνει ἀκόμα τὸ κακόμοιρο ;

— Μ' αὐτὸ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας. Καὶ θεώρησα περιττὸ νὰ τὸ πῶ . . .

— Δὲν τοῦ πῆρε δηλαδή ;

— Φυσικά ! Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀναστασάκης δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ ἐπειδὴ πεινοῦσε, κι' εἶπε πὼς θἄρχιζε τὴ νηστεία του ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ νομίζεις πὼς τὴν ἄλλη μπόρεσε ; . . Ἔλεγε πὼς δὲ θὰ φάγ «μία μήνα» ὅσο ἦταν χορτάτος· μὰ ὅταν τὸν ἔκοβε ἡ πεῖνα, τὸ ξέλεγε. Ἔπειτα, τί θἄβγαινε ἀπὸ τὴ νηστεία του ; πόσα θὰ οἰκονομοῦσε ἡ φτωχή του μητέρα ; Ὄχι «μία μήνα», μὰ καὶ τρεῖς νὰ μὴν ἔτρωγε ὁ Ἀναστασάκης... ἕνα παιδάκι τεσσάρω χρονῶ . . . φαντάσου !

— Μὰ καὶ τὸ τζιπουνάκι του δὲν θὰ κόστιζε πολλά . . .

— Καὶ πενήντα δραχμὲς νὰ κόστιζε, κι' εἰκοσιπέντε μόνο, ἡ μητέρα του, πίστεψε, δὲ θὰ τῆς εἶχε . . . Ἔχει κι' ἄλλα παιδιὰ ἡ κακομοῖρα . . . Κι' εἶναι χήρα . . . Καὶ δὲν ξέρει ἄλλο παρὰ νὰ πλέγῃ . . . Μόλις καὶ μεταβίας βγάζει τὸ καρβέλι.

— Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ κρυώνῃ ἕνα παιδάκι τεσσάρω χρονῶ ! φώναξε ἐδῶ ὁ μικρός μου φίλος. Ὅποιος διαβάσει τὴ σημερινὴ Ἐπιστολή σας, θὰ σᾶς πῇ . . . ἐγωϊστή ! Ναί, ναί, ἐγωϊστή! Φροντίσατε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ τὴ γάτα σας. Ἄμα ζεσταθῆκατε δῶ-μέσα οἱ δυό σας, ἡσυχάσατε. Καὶ τὸν Ἀναστασάκη τὸν ἀφήσατε . . . νὰ κρυώνῃ!

—Μὰ τί ἤθελες ; Νὰ τὸν πάρω κι' αὐτὸν ἐδῶ- μέσα, ἀπὸ τὴ γειτονιά, καὶ νὰ τὸν καθίσω κοντὰ στὴ σόμπα, μὲ τὴ Χιονία ; . . Θἄρχιζαν τὰ παιχνίδια καὶ δὲ θὰ μἄφιναν ἡσυχία.

—Ὄχι, δὲν εἶπα αὐτό. Μπορούσατε ὅμως νὰ δώσετε τῆς μητέρας του ἕνα εἰκοσιπεντάρικο. νὰ τοῦ πάρῃ τὸ τζιπουνάκι, νὰ μὴν κρυώνῃ κι' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο . .

—Ἔτσι λές ἐσύ ;

—Ἔτσι λέω βέβαια !

Ὁ μικρός μου φίλος, βλέπετε, εἶχε τὴ γνώμη του, εἶχε κι' ὅλο τὸ θάρρος τῆς γνώμης του. Δὲν μοῦ κακοφάνηκε καθόλου. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα σὰ νἄχα μπροστά μου ἕνα μεγάλο :

— Μικρέ μου φίλε, ἂν ἦταν νὰ δίνω ἕνα εἰκοσιπεντάρικο κάθε φορὰ ποὺ βλέπω, ἢ ἀκούω, ἢ φαντάζομαι ἕνα παιδάκι νὰ κρυώνῃ, τότε θὰ κρύωνα κι' ἐγώ, γιατί δὲ θἄχα, νἀγοράσω οὔτε κάρβουνα γιὰ τὴ σόμπα μου! Τὰ παιδάκια ποὺ κρυώνουν εἶναι πολλά, ἄπειρα, καὶ τὰ εἰκοσιπεντάρικά μου, δυστυχῶς, εἶναι μετρημένα. Ἔ, βέβαια, δὲν σοῦ λέω, μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ δίνω μερικὰ γιὰ ἐλεημοσύνη. Ἀλλὰ τὰ διαθέσιμα λεπτὰ ἢ πράγματα μοῦ τελειώνουν γρήγορα. Γιατί, σοῦ εἶπα, ἡ φτώχεια κι' ἡ δυστυχία στὸν κόσμο εἶναι πολλή. Κι' ὅταν ἔρχεται κι' ἡ σειρὰ τοῦ Ἀναστασάκη, —παραδείγματος χάρι,—δὲν ἔχω πιὰ νὰ τοῦ δώσω τίποτα, κι' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν λυπᾶμαι ποὺ δὲν ἔχει τζιπουνάκι, ἐνῷ ἂν εἶχα νὰ τοῦ ἀγοράσω, κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ κρύωνε πιά, κι' ἐγὼ θὰ γλύτωνα ἀπὸ μιὰ λύπη παραπάνω. Κατάλαβες τώρα γιατὶ δὲν εἶμαι . . . ἐγωϊστής ;

Οὔτε ναί οὔτε ὄχι ὁ μικρός μου φίλος. Ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Κι' ἔπειτα εἶπε :

— Θέ μου ! Γιατὶ νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο φτωχοί ; Δὲν ἔκανε νὰ εἶναι ὅλοι πλούσιοι ;

—Ἀδύνατο, μικρέ μου φίλε !

— Γιατί ; . . . Ἄμα ἤθελε ὁ Θεός;..

— Ναί, μὰ ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν ἤθελε. Κι' ὅπως ἔκαμε τὸν κόσμο του, δὲν μπορεῖ παρὰ ἄλλοι νἄναι φτωχοὶ κι' ἄλλοι πλούσιοι.

— Δὲ φτάνουν δηλαδὴ ὅσα βγάζει ἡ γῆ, γιὰ νἄχουν τὰ ἴδια ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ; Ἔτσι ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ μπαμπάς.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιατὶ δὲν τὰ μέτρησα. Ἀλλὰ ὅσα κι' ἂν βγάζῃ ἡ γῆ, ἀπὸ χρυσάφι ὡς πατάτα, κι' ἀπὸ βρώμα ὡς διαμάντι, πάντα ἄλλοι θὰ παίρνουν πολλὰ κι' ἄλλοι λίγα ἢ καθόλου. Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς. Κι' ἡ φιλανθρωπία, ὁ οἶκτος, ἡ ἐλεημοσύνη, θὰ χρειάζονται πάντα γιὰ νὰ λιγοστεύῃ τὸ κακό.

Αὐτὸ τὸ κοταλαβαίνω, εἶπε ὁ μικρός μου φίλος. Ὅσοι ἔχουν πρέπει νὰ δίνουν σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν.

— Καὶ μὲ θυσία τους μάλιστα, εἶπα ἐγώ. Μιὰ τιποτένια εὐχαρίστησῃ, μιὰ μάταιη διασκέδασῃ, ἕνα περιττὸ πρᾶγμα, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ τὰ στερῆται κανένας, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἄλλον τὸ ἀναγκαῖο, τὸ ἀπαραίτητο.

Ὁ μικρός μου φίλος μεταμορφώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ λάμψη στὰ μεγάλα του ἔξυπνα μάτια.

— Σταθῆτε ! φώναξε. Μπορῶ νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν Ἀναστασάκη, ἢ καλύτερα τὴ μητέρα του ;

— Ἐδολιώτατα. Νά, ἰδὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο . . . Κάθουνται σὲ μιὰ καμαρούλα, μέσα σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν αὐλὴ μὲ τὴν κόκκινη ξώπορτα. Μὰ γιατί ;

— Γιατὶ ἔχω ἴσα-ἴσα εἴκοσι δραχμές, ποὺ μοῦ τὶς ἔδωσε πρὸ ὀλίγου ὁ μπαμπάς, νἀγοράσω κάτι τί γιὰ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή μου. Ἄς τὸ ἀναβάλω ! Σὲ λίγες μέρες μπορῶ νὰ ξαναζητήσω τοῦ μπαμπᾶ. Κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ θὰ τὰ δώσω τῆς μητέρας τοῦ Ἀναστασάκη, νὰ βάλῃ κι' αὐτὴ τὰ ρέστα καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ τζιπουνάκι του.

— Τί καθεσαι λοιπόν ; τρέχα ! . . Πῶς θὰ χαρῇ τὸ καϊμένο τὸ παιδάκι ποὺ κρυώνει ! . .

— Τρέχω ! χαίρετε ! εὐχαριστῶ ! . .

Ἔτρεξε. Ἀλλ' ἄμα ἔφθασε ὡς τὴ σκάλα, στάθηκε λίγο καὶ ξαναγύρισε μουδιασμένος.

— Πῶς ; τὸ μετάνοιωσες ; . .

—Ὄχι . . . ἀλλά . . . ντρέπουμαι νὰ πάω ἐγὼ νὰ δώσω λεφτά . . .

Τίποτα εὐγενικώτερο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ντροπὴ τοῦ μικροῦ μου φίλου !

— Καλά, τοῦ εἶπα· ἄφησέ μου μένα τὶς εἴκοσι δραχμὲς καὶ τὶς στέλνω . . .

—Ἄ, ὡραῖα ! Πάρτε τις ! . .

Μοῦ ἄφησε τὰ λεπτὰ στὸ τραπέζι κι' ἔφυγε πιὸ τρεχάτος ἀπ' τὴν πρώτη φορά, σὰ νὰ μάντευε τὸ «μπράβο» μου καὶ νὰ ντρεπόταν νὰ τἀκούσῃ . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΟ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙ

Δυὸ πετεινάρια πιάστηκαν, καὶ τὸ ἕνα νίκησε τ' ἄλλο. Τὸ νικημένο τρύπωσε κάτω ἀπ' τὰ δεμάτια. Τ' ἄλλο ἀνέβηκε στὴ στέγη, τίναξε τὶς φτερούγες του, τέντωσε τὸ λαιμό του καὶ φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμη, περήφανα :

— Κουκουρίκου!

Ξάφνου κατεβαίνει ἕνα ὄρνιο, χυμᾶει πάνου στὸ φωνακλὰ καὶ τὸν τραβᾶει ψηλὰ γιὰ νὰ τὸν φάῃ

***

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν τολμοῦσαν ὅμως νὰ πυροβολήσουν, ἀπὸ φόβο μὴ σκοτώσουν κανένα παιδί.

Πρῶτος τοὺς πρόφτασε ὁ Πιστὸς κι' ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν Μπράντ, ποὺ γιὰ νἀποκρούσῃ τὸ σκοῦλο, ἀναγκάσθηκε νἀφήσῃ τὸν Κοστάρ. Ὁ Οὐάλστων ὅμως, τραβώντας πάντα τὸν Ζάκ, ἦταν ἕτοιμος τώρα νὰ πηδήσῃ στὴ βάρκα . . .

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὴ σπηλιά, βγῆκε τρέχοντας ὁ Φόρτ.

Εἶχε σπάσει ἀραγε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης κι' ἔτρεχε νὰ ἑνωθῇ μὲ τοὺς παλιοὺς του συντρόφους ; . . Αὐτὸ ἐνόμισε τουλάχιστο ὁ Οὐάλστων. Καὶ τοῦ φώναξε :

— Βόηθα, Φόρτ! βόηθα!..

Ὁ Ἔβανς ἑτοιμάσθηκε νὰ τὸν πυροβολήσῃ· ἀλλὰ σταμάτησε, γιατὶ εἶδε τὸν Φόρτ νἀρίχνεται τοῦ Οὐάλστων, ποὺ ἀναγκάσθηκε κι' αὐτὸς ν' ἀφήσῃ τὸν Ζάκ, γιὰ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του τὸν ἀνέλπιστο ἐχθρό. Κι' ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια του ἀναίσθητος.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἔβανς ἀπεῖχε τώρα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ὡς ἑκατὸ βήματα.

Ὁ Οὐάλστων θέλησε τότε νὰ ξαναπιάσῃ τὸν Ζὰκ καὶ νὰ τὸν πετάξῃ στὴ βάρκα, ὅπου τὸν περίμεναν ὁ Βοὺκ κι' ὁ Μπράντ, ποὺ εἶχε καταφέρει ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Πιστοῦ.

Ὁ Ζὰκ ὅμως, μιὰ στιγμὴ πού ἔμεινε ἐλεύθερος, εἶχε προφτάσει νὰ βγάλῃ τὸ περίστροφό του. Καὶ μὲ θάρρος, τὸ ἄδειασε ξαφνικὰ στὸ στῆθος τοῦ Οὐάλστων.

Ὁ κακοῦργος ξαπλώθηκε, πληγωμένος βαριά.

Πρόφταναν οἱ δυὸ σύντροφοί του, τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἔβαλαν στὴ βάρκα κι' ἄρχισαν νὰ λάμνουν καὶ νὰ ξεμακραίνουν.

Ἄξαφνα βροντᾷ τὸ κανόνι κι' ἕνα πλῆθος μύδροι σφενδονίζονται στὰ νερὰ τοῦ ποταμιοῦ.

Ὁ Μόκος, βλέποντας τοὺς κακούργους νὰ φεύγουν, εἶχε βάλει φωτιὰ στὸ κανόνι.

Κι' αὐτὸ ἦταν !

Νεκροὺς καὶ τοὺς τρεῖς, τοὺς ἔσερνε τώρα τὰ ρεῦμα. Δὲν ἔμεναν παρὰ δυό, κρυμμένοι στὸ δάσος. Ἀλλὰ ποιὸς τοὺς λογάριαζε! Ἡ νῆσος Σέρμαν εἶχε ἀπαλλαχθεῖ ἀπ' τοὺς φονιάδες τοῦ Σέβερν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Συγχαρητήρια.— Θάνατος τοῦ Φόρτ. — Ἡ κατάσταση τοῦ Δόνιφαν. — Ὁ πληγωμένος γιατρεύεται.— Ἡ βάρκα ἐπιδιορθώνεται.—Καλὸ κατευόδιο !

Νέα περίοδος ἄρχιζε γιὰ τοὺς ἀποίκους. Ἀγωνίσθηκαν ὡς τώρα γιὰ τὴ ζωή τους, γιὰ τὴν ὑπαρξή τους· τώρα ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους, γιὰ τὴν ποθητὴ ἐπιστροφὴ στὴν πατρίδα τους, στὰ σπίτια τους, στοὺς γονεῖς τους.

Ἄμα πέρασε ὁ κίνδυνος, τότε εἶδαν τὰ παιδιὰ πόσο ἦταν μεγάλος. Ἀκόμα δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν τὴν ἐπιτυχία τους. Κι' ἐδόξαζαν τὸν Θεὸ ποὺ φώτισε τὸν Φόρτ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε. Γιατὶ τοῦ Φόρτ τὸ ἀνέλπιστο κίνημα τοὺς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τοὺς τρεῖς φοβερώτερους κακούργους, τὸν Οὐάλστων, τὸν Βοὺκ καὶ τὸν Μπράντ. Ἂν δὲν ἦταν αὐτό, πῶς μποροῦσε ὁ Μόκος νὰ τοὺς μυδροβολήσῃ ; Θὰ φοβόταν μὴ σκοτώσῃ καὶ τὰ παιδιά . . .

Οἱ ἥρωες αὐτοῦ τοῦ πολέμου δέχθηκαν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους τὰ θερμότερα συγχαρητήρια : ὁ Μόκος ποὺ ἔριξε τὴν κανονιὰ στὴν ὥρα, κι' ὁ Ζὰκ ποὺ μὲ τόση ἀταραξία προβόλησε τὸν Οὐάλστων. Τέλος ὑποχρεώθηκαν νὰ συγχαροῦν καὶ τὸν μικρὸ Κοστάρ· γιατὶ κι' αὐτός,—εἶπε,—ἂν εἶχε πιστόλι, θὰ πυροβολοῦσε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε . . .

Δὲν ἐλησμονήθηκε οὔτε ὁ Πιστός. Καὶ γιὰ τὴ μεγάλη ἀνδρεία καὶ ἀφοσίωσῃ ποὺ ἔδειξε, τὸν χάϊδεψαν ὅλοι, κι' ὁ Μόκος τοῦ ἔρριξε τὸ πιὸ μεγάλο του κόκκαλο.

Ὡστόσο ὁ Μπριάν, ἄμα μὲ τὴν κανονιὰ τελείωσε ἡ μάχη, γύρισε στὸ μέρος ὅπου περίμεναν οἱ ἄλλοι μὲ τὸ φορεῖο. Καὶ σὲ λίγο ὁ Δόνιφαν, ἀναίσθητος πάντα, ἦταν στὴ σπηλιά, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του. Ὅλη νύχτα, ἡ κυρὰ-Καΐτη, ὁ Γόρδων, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Ἔβανς ἀγρύπνησαν κοντὰ στοὺς δυὸ πληγωμένους.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ Δόνιφαν ἦταν βαρειά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀναπνοή του ἐξακολουθοῦσε ὁμαλὴ καὶ κανονική, ἦταν φανερὸ πὼς οὔτε οἱ πνεύμονες δὲν εἶχαν ἀγγιχθεῖ ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Κόπ. Ἡ κυρὰ-Καΐτη μάζεψε μερικὰ βότανα, τὰ ἔκαμε κατάπλασμα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν πληγή, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ πύο. Γιατὶ αὐτὸς τώρα ἦταν ὅλος ὁ κίνδυνος.

Ἡ πληγὴ ὅμως τοῦ Φὸρτ ἦταν ἀκόμη βαρύτερη, θανάσιμη. Ὁ Οὐάλστων τὸν εἶχε χτυπήσει στὴν κοιλιά. Κι' ὅταν ὁ πληγωμένος συνῆλθε λίγο κι' ἀνέλαβε τὶς αἰσθήσεις του, εἶπε στὴν Καΐτη ποὺ τὸν περιποιόταν :

— Εὐχαριστῶ, καλή μου Καΐτη, εὐχαριστῶ ! ἀλλὰ τοῦ κάκου χάνεις τοὺς κόπους σου. Δὲν ἔχω πιὰ ζωή !

Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν ἦταν μόνο ἀπὸ τὸν πόνο τῆς πληγῆς κι' ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Ἦταν κι' ἀπὸ τὴν τύψη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει . . .

—Ἔλπιζε, Φόρτ ! τοῦ εἶπε ὁ Ἔβανς. Τὸ ἐγκλημά σου τὸ πλήρωσες μὲ τὸ αἷμα σου. Θὰ ζήσῃς !

Ὄχι, ὁ κακόμοιρος δὲν θὰ ζοῦσε. Καὶ τὸ πρωΐ ξεψύχησε, μετανιωμένος καὶ συχωρεμένος ἀπ' ὅλους. Τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὸ γάλλο ναυάγιο καὶ δυὸ σταυροὶ ἔδειχναν τώρα τοὺς δυὸ τάφους.

Ἡ ἀσφάλεια στὸ νησὶ δὲν ἦταν τελεία, ὅσο ὑπῆρχαν ὁ Ράκ κι' ὁ Κόπ. Γιὰ τοῦτο ὁ Ἔβανς, τὴν ἴδια μέρα, πῆρε τοὺς μεγάλους καὶ βγῆκε νὰ τοὺς βρῇ.

«Ὅλοι ἐργαζόνταν, καθένας κατὰ τὶς δυνάμεις του . . .»

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΤΗΝ ΑΛΚΗ ΜΟΥ

Ἤσουν τῆς Γνώμης τῆς καλῆς βλαστάρι,
μὲ μύριες ἄλλες χάρες στολισμένο·
κόρη καὶ φίλη μου μαζί, καμάρι
καὶ στήριγμα σ' ἐμὲ τὸν πικραμένο.

Τὰ μάτια σου τὰ τόσο θολωμένα
μὲ τὰ δικά μου μάτια ἔβλεπαν μόνο
—πού ἦταν μὲ θεῖο φῶς γαληνεμένα—
κάθε καλό. Καὶ στὸν αἰώνιο πόνο

Σ' εἶχα κρυφὴ χαρὰ καὶ περηφάνια·
μοῦ κοίμιζες γλυκὰ μιὰν ἄλλη λύπη
γιὰ τὴ Δανάη πού ἔφυγε στὰ οὐράνια
καὶ νόμιζα πὼς σὲ ταξίδι λείπει...

Μὰ ἡ Μοῖρα μου μὲ χτύπησε καὶ πάλι
ἁρπάζοντας καὶ Σένα. Πόσο παλαιώνω
νὰ μὴ κλαφτῶ! μὰ σκύβω τὸ κεφάλι
σὰν ἄνθρωπος λιγόψυχος καὶ κλαίω!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ (ΣΗΕΡ)

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ CH. DE RICHTER)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἔφτιαξε ἕνα τραπεζάκι ἀνάμεσα στὴν πόρτα καὶ στὸ κρεβάτι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κρεβατοκάμαρα ἦταν σκοτεινὴ μέρα νύχτα, ἔβαλε στὰ τελευταῖα τὸ τραπεζάκι μπροστὰ στὴ βιτρίνα, στὸ πιὸ φωτεινὸ μέρος, ἀπ' ὅπου ἀκριβῶς περνοῦσαν πάνω καὶ κάτω οἱ διαβάτες.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μαίρη Μόλλη κάθησε γιὰ νὰ ντύσει μιὰ κούκλα, ἀπέξω ἀπὸ τὴ βιτρίνα μαζεύτηκε κόσμος.

Παιδὶ στὸ μαγαζὶ τοῦ Σολομὼν Χάγερσμιθ; Τί σήμαινε αὐτό; Ἕνας διαβάτης στάθηκε ἀπορώντας, ὕστερα δύο, τρεῖς, δέκα. Κι' ἂν ὁ πόλισμαν δὲν ἔτρεχε νὰ διαλύσει τὴ συγκέντρωση, σὲ λίγο θὰ δυσκολευόταν ἡ κυκλοφορία.

Ὁ Σολομὼν τρόμαξε καθὼς εἶδε αὐτὸν τὸν πόλισμαν. Ἂν ἔμπαινε μέσα κι' ἄρχιζε τὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις;

Γιαυτὸ θεώρησε φρόνιμο νὰ μὴν ξαγακάμει αὐτὸ τὸ τόλμημα καὶ νὰ κρύψει καλύτερα τὸ παιδὶ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Κράτησε τὴν ἀπόφασή του δυὸ μέρες. Τὴν τρίτη ὅμως, καθὼς ἦταν ὡραία λιακάδα, δὲ βάστηξε νὰ στερήσει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ σπάνιο αὐτὸ δῶρο τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Λονδίνου κι' ἀμέσως, τραπεζάκι, κούκλα, δαχτυλήθρες καὶ φορέματα ἁπλώθηκαν πάλι στὴ βιτρίνα. Καὶ πάλι ἔγινε κάποια κίνηση στὴ γειτονιά· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ οἱ διαβάτες συνήθισαν νὰ βλέπουν στὴ βιτρίνα τοῦ Σολομὼν τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο νοικοκυριό.

Τὸ συνήθισαν τόσο πολύ, ὥστε οὔτ' ἕνας διαβάτης δὲν περνοῦσε χωρὶς νὰ στείλη στὴ μικρὴ ἕνα χαμόγελο.

Μιὰ διαβάτισσα ὅμως, ποὺ περνοῦσ' ἕνα ὡραῖο ἀπόγεμα, δὲν ἀρκέστηκε στὸ χαμόγελο. Σταμάτησε μπροστὰ στὴ βιτρίνα, ἀκούμπησε χάμω τὰ δυὸ καλάθια ποὺ κρατοῦσε, τόνα γεμάτο λουκάνικα, τἄλλο γεμάτο πατάτες, κι' εἶπε:

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσει, ἀλλὰ δὲν κάνω λάθος! Εἶναι τ' ἀγγελούδι μου! Μὰ πῶς βρίσκεται ἀκόμα ἐδῶ μέσα; Θεέ μου, μὴν τὴν ἔκλεψε ὁ Ὀβριὸς ἀπὸ τὴ μάννα της; Ἀ, ἄ, κυρὰ-Νανσύ, αὐτὸ τὸ μυστήριο πρέπει νὰ τὸ λύσεις κι' ἂς μὴν εἶναι δική σου δουλειά.

Κι' ἀμέσως ξαναπῆρε τὰ καλάθια, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

«Μπῆκε μέσα» τὸ λέει ὁ λόγος. Γιατὶ καθὼς κρατοῦσε τὰ δυὸ καλάθια της, στριμώχτηκε στὴν πόρτα καὶ δὲ μποροῦσε νὰ πάει οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω.

— Ὁρίστε τρόπος νὰ μπαίνεις στὰ σπίτια τοῦ κόσμου! φώναξε ὁ Σολομὼν ποὺ φοβήθηκε μὴν τοῦ σπάσει τὰ τζάμια. Κυρὰ μου, ὅταν θέλουν νὰ περάσουν ἕνα γαϊδούρι ἀπὸ μιὰ στενὴ πόρτα, τὸ ξεφορτώνουν πρῶτα!

«Σκοτώθηκε στὸ Λουβλίνο, στὴν ἐπανάσταση».
(Σελ. 101, στ. γ')

— Γαϊδούρι; Γαϊδούρι μὲ λές λοιπόν; Χαρὰ στὴν εὐγένειά! Βοήθησε με τουλάχιστο νὰ περάσω.

Ἡ Μαίρη Μόλλη ἔτρεξε, βοήθησε τὴν κυρὰ Νανσὺ καὶ τὸ δύσκολο ἔγινε.

Τὸ κοριτσάκι φίλησε μὲ ἀγάπη τὴν καλὴ γυναίκα, ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν σοβαρὴ καὶ πῆρε τὸ Σολομὼν παράμερα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ. Ἡ Μαίρη Μόλλη τοὺς ἄκουσε κάτι νὰ ψιθυρίζουν κι' ὕστερα τὴν κυρὰ Νανσὺ νὰ φωνάζει: «Χριστὸς καὶ Παναγιά, εἶναι δυνατό;»

Δὲν κατάλαβε βέβαια τί σήμαινε αὐτό, οὔτε καὶ γιατί, καθὼς τὴ φιλοῦσε ὕστερα ἡ κυρὰ-Νανσύ, τὰ μάτια της ἦταν δακρυσμένα καὶ τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ πάνω στὸ στῆθος της.

Ὁ Σολομὼν τῆς εἶχε πεῖ αὐτὸ ποὺ τὸ θεωροῦσε ἀληθινὸ κι' ἡ καλὴ γυναίκα λυπήθηκε κατάκαρδα τὴν ὀρφανούλα.

— Νὰ μοῦ τὴ στέλνεις πού καὶ πού νὰ τὴ φιλεύω, εἶπε πέρνοντας πάλι τὰ καλάθια της.

Ὁ Σολομὼν δέχτηκε μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ.

— Κέρεις, θέλει ἀέρα τὸ μικρὸ καὶ δῶ-μέσα θὰ χάσει τὸ χρῶμα του. Θὰ μοῦ τὴ στέλνεις λοιπόν, κὺρ-Σολομών;

Ὁ Σολομὼν ὁρκίστηκε στὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Μωϋσῆ ὅτι θὰ τὴν ἔστελνε τὴ μικρή· κι' ἡ μαγείρισσα ἐτοιμάστηκε νὰ φύγει.

— Στάσου, στάσου, κυρὰ-Νανσύ! Θὰ μοῦ ξεκολλήσεις τὴν πόρτα. Μπᾶ σὲ καλό σου, τί ἔπαθες σήμερα;

— Ἀλήθεια, νὰ σὲ χάρω, ξεχάστηκα, ἀπάντησε ἡ ἀγαθὴ γυναίκα. Στάσου λοιπὸν νὰ περάσω, κι' ὕστερα μοῦ δίνετε τὰ καλάθια μου.

Ἔτσι κατόρθωσε νὰ βγεῖ, καὶ σὲ λίγο εἶχε θρονιαστεῖ πίσω ἀπὸ τὸ φουβούκι της. Δὲν ἦταν ὅμως χαρούμενη ὅπως συνήθιζε, ἀλλ' ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη γιατί συλλογιζόταν ὅλη τὴν ὥρα τὴ Μαίρη Μόλλη, τὸ κοριτσάκι ποὺ δὲν εἶχε πατέρα καὶ μητέρα.

Μιὰ σκέψη τὴ βασάνιζε.

Τί θὰ τὄκανε τὸ παιδὶ ὁ γέρος Ἰουδαῖος; Ἦταν ἐκανὸς νὰ τὸ φροντίσει καὶ νὰ τὸ κοιτάξει; Τὰ παιδάκια θέλουν τὴ μαμμά τους, αὐτὴ μόνο μπορεῖ νὰ πλάσει τὴ μικρὴ ψυχή τους. Ἐνῶ ὁ Σολομὼν ἦταν φιλάργυρος καὶ σκληρός, τὰ χέρια του ἦταν συνηθισμένα νὰ στίβουν τὸ αἷμα τοῦ φτώχοῦ κοσμάκη.

Φοβόταν μὲ τὰ σωστά της ἡ κυρὰ-Νανσὺ καί, καθὼς καθάριζε τὶς πατάτες της, συλλογιζόταν μήπως εἶχε χρέος νὰ πάει νὰ εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία.

Πάλι ὅμως σκέφθηκε ὅτι μποροῦσαν νὰ τὄκλειναν σὲ κανένα ὀρφανοτροφεῖο. Ὄχι, αὐτὸ δὲν τὄθελε. Τουλάχιστο ἐδῶ μποροῦσε νὰ πετάγεται νὰ τὸ βλέπει, κι' ἂν χρειαζόταν καὶ νὰ τὸ περιποιῆται.

— Ναί, ναί, θὰ σὲ προσέχω ἐγώ, ἀγγελούδι μου, μουρμούρισε μοναχή της ἡ καλὴ γυναίκα, κι' ἂν σὲ πειράξει ὁ Ὀβριός, θὰχει νὰ κάμει μὲ μένα!

Κι' ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς ἔφερε τόση διέγερση, ὥστε δὲν κατάλαβε πότε καθάρισε ἔτσι γρήγορα τὶς πατάτες καὶ τὶς ἔρριξε στὸ καυτὸ λάδι. Ἔτσι νὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ψήνεται καὶ τὰν κακόγερο, ἂν τολμοῦσε νὰ πειράξει τὸ μικρό!

Κι' ὅμως ὁ καϊμένος ὁ Σολομὼν δὲν εἶχε καθόλου κακοὺς σκοπούς. Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις εἶδε τὴ λιακάδα νὰ λάμπει στὸ δρόμο, εἶπε στὸ παιδί:

— Μικρὴ Μαίρη, τρέξε τώρα ποὺ εἶναι ἥλιος νὰ πεῖς καλημέρα στὴ φιλενάδα σου, τὴν καλὴ κυρὰ-Νανσύ.

Ἡ μικρούλα ἔβαλε ἀμέσως τὸ σκουφάκι της κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

Καθὼς ἄνοιξε, μιὰ ἀμφιβολία πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Σολομών, γρήγορη σὰν ἀστραπή.

Ἂν ἡ μικρὴ ἔβρισκε τὴν εὐκαιρία καὶ τοῦ τὄσκαζε;

Πῆγε νὰ τὴ φωνάξει πίσω: «Μαίρη!», ἀλλὰ ντράπηκε τὸν ἑαυτό του καί, καθὼς τὸ παιδὶ τὸν ρωτοῦσε μὲ τὰ μάτια, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ κάπως συγκινημένη:

— Πήγαινε, πήγαινε, μικρή, ἀλλὰ νὰ προσέχεις στὸ δρόμο καὶ νὰ γυρίσεις γρήγορα.

Ἡ Μαίρη βρέθηκε ἔξω μὲ δυὸ πηδήματα, κι' ὁ Σολομὼν τὴν κοίταζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς βιτρίνας.

Τὸ πουλάκι εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ κλουβί του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ «Μικρὴ Λεβάντα»

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἔτσι ἔξω, κι' ὁ Σολομὼν αἰσθανόταν ὅτι κάτι θὰ τοῦλειπε, ἂν σὲ λίγο δὲν τὴν ξανάβλεπε νὰ γυρίζει, καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ.

Ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔπιασε τὸ κεφάλι του καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Τί γινόταν ἄραγε μέσα του; Στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε ὁδηγήσει μόνο ὁ οἶκτος, τὸ αἴσθημα αὐτό, ποὺ ἦταν τόσο καινούργιο γιὰ τὴν ψυχή του. Σήμερα ὅμως ἦταν κάτι ἄλλο, κάτι περισσότερο ἀπὸ οἶκτος: Σήμερα τοῦ φαινόταν ὅτι τὸ μαγαζὶ θὰ ἦταν θλιβερὸ καὶ πένθιμο, ἂν ἔπαυε νὰ τὸ φωτίζει ἡ παιδιάτικη αὐτὴ ψυχούλα.

Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ κι' ἡ ἀνησυχία του μεγάλωνε. Σκέφθηκε ὅτι τὸ ἀγρίευε ἄδικα τὸ παιδὶ κάποιο κάποιο καὶ μετάνοιωσε πικρά. Καὶ γιὰ νὰ διώξει τὴν ἀνυπομονησία ποὺ τὸν κυρίευε, κάθησε νὰ γράψει στὸ μεγάλο του κατάστιχο τὶς δουλειὲς ποὺ εἶχε κάμει ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸ μαγαζί του.

Ἐκεῖ-κάτω, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου, ἡ κυρὰ-Νανσὺ ἄφινε τὴν καρδιά της νὰ λαλεῖ ἐλεύθερα. Καθὼς εἶδε τὴ μικρὴ νἄρχεται, ἄφισε στὴ μέση τὸν πελάτη, ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα νὰ πάρει ἕνα λουκάνικο, καὶ δὲν τὸν πρόσεξε πάλι, παρὰ μόνον ἀφοῦ ἔβαλε τὴ μικρὴ νὰ καθήσει καὶ τῆς ἔδωσε καὶ τὸ λουκάνικο.

— Ὡραῖος τρόπος φώναξε ὁ πελάτης. Περιμένω τόσην ὥρα νὰ γίνει τὸ λουκάνικο καὶ τοῦ λόγου σοῦ τὸ δίνεις στὸ παιδί!

— Ντροπή! φώναξε τώρα θυμωμένη ἡ κυρὰ-Νανσύ, τονίζοντας τὶς λέξεις μὲ κινήματα τῆς κουτάλας. Μὰ δίχως καρδιὰ εἶσαι λοιπόν; Νὰ θέλεις νὰ πάρεις τὸ λουκάνικο ἀπὸ τὸ παιδάκι τὸ μικρὸ (τὸ ἀγγελούδι μου!), καὶ νὰ τὸ φᾶς τοῦ λόγου σου, ἄντρας ἴσαμε κεῖ πάνω! Ἔχει καὶ καρδιὰ ὁ κόσμος! Ὑπομονὴ καὶ θὰ γίνει ἄλλο! Ἂς εἶναι καλὰ τὸ μαγαζί.

«Ἀπέξω ἀπὸ τὴ βιτρίνα μαζεύτηκε κόσμος.»
(Σελ. 114, στ. α'.)

Ἀλλὰ ὁ πελάτης δὲν περίμενε νὰ ἑτοιμαστεῖ ἄλλο λουκάνικο γιὰ ν' ἀγοράσει. Οἱ φωνὲς τῆς κυρὰ-Νανσὺ τράβηξαν δυὸ-τρεῖς περίεργους κοντὰ στὸ μαγαζί, κι' ὁ πελάτης ντροπιάστηκε πολὺ κι' ἔκρινε καλὸ νὰ τὸ στρίψει ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα.

Ἀφοῦ ἔφαγε ἡ μικρή, ἡ κυρὰ-Νανσὺ τῆς εἶπε νὰ φύγει. Τῆς ἔδωσε ὅμως καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο μῆλο, νὰ τὸ πάρει μαζί της, ἀλλὰ τῆς εἶπε νὰ τὸ φάει μόνη της καὶ νὰ μὴ δώσει σὲ κανέναν.

«Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, συλλογίστηκε, νὰ πέρνει ὁ γέρος τὰ καλούδια τοῦ παιδιοῦ!»

— Στὸ καλό, μικρό μου, καὶ νἄρχεσαι συχνὰ νὰ μὲ βλέπεις!

Ὁ ἦχος τῆς πόρτας, ποὺ τὴν ἔσπρωχνε τὸ μικρὸ χεράκι, ἔκαμε τὸ Σολομὼν νἀναπηδήσει. Εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά του ἀπὸ κάμποση ὥρα καὶ κοίταζε μελαγχολικὰ τοὺς διαβάτες.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε. Περίεργο, τόση χαρὰ δὲν εἶχε νοιώσει ποτέ του. Εἶχε φοβηθεῖ σὰν ἀληθινά, καὶ τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίζει, συλλογίστηκε ὅτι ἀφοῦ δὲν ἔρχεται μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, σίγουρα δὲν τῆς εἶχε φερθεῖ ἄσχημα. Ἤξερε λοιπὸν κι' αὐτὸς νὰ δίνει κάποια εὐτυχία.

Ἡ Μαίρη Μόλλη προχώρησε χαρούμενη κι' ἔβαλε τὸ μῆλο πάνω στὸ τραπέζι.

— Μοῦ τὄδωσε ἡ κυρὰ-Νανσύ! εἶπε.

Καὶ διηγήθηκε τὸ πλούσιο τραπέζι, ποὺ τῆς εἶχε κάμει ἡ ἀγαθὴ γυναίκα.

Τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τοῦ Ἑβραίου κουνήθηκε, ἀλλὰ δὲν προχώρησε.

Νὰ ἦταν ἄλλος καιρός, θἄλεγε: «Νὰ ἕνα κελεπούρι, θὰ δειπνήσω ἀπόψε μ' αὐτό!» Ἀπόψε ὅμως κοκκίνησε μὲ τὴ σκέψη, ὅτι θὰ στεροῦσε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ γλυκό του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

Στὸ παραμάγαζο, ὅπου ἔτρωγε τὸ μεσημέρι, ἕνας ἐμπόρακος κράτησε κείνη τὴν ἡμέρα τὸν κουμπάρο του, ἕνα χωριάτη, νὰ φάνε μαζί.

Εἶχε ἄφθονες ἐλιές, εἶχε καὶ κάμποσο χαβιάρι. Ἀλήθεια, τότε ἀκόμα, τὸ χαβιάρι δὲν εἶχε ὀχτακόσιες δραχμὲς τὴν ὀκά, ὅπως σήμερα. Πάντα ὅμως ἀκριβὸ ἦταν. Καὶ μὲ πολλὴ του στενοχώρια ὁ ἐμπόρακος, ποὺ ἦταν καὶ λίγο τσιγκούνης, ἔβλεπε τὸ χωριάτη νὰ τρώει ὅλο χαβιάρι.

Ἐπιτέλους ἔχασε τὴν ὑπομονή. Καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ κάνει:

— Τρῶε, κουμπάρε μου, κι' ἐλιές. Εἶναι πολὺ ὡραῖες...

— Μὴν πειράζεσαι, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ χωριάτης· καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαβιάρι...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τρώει.

«Κάνει τὸν κουτό; συλλογίστηκε ὁ ἐμπόρακος· ἄ, θὰ τοῦ δώσω νὰ κατα λάβη!» Καὶ μὲ διαφορετικὸ χαμόγελο:

— Μά, ξέρεις, κουμπάρε μου, τοῦ λέει, τὸ χαβιάρι κοστίζει...

— Ὤ, μὰ τοῦ ἀξίζει! ἀποκρίνεται ἀμέσως ὁ χωριάτης.

Ὁ ἄλλος ἀπελπίστηκε.

— Οὔφ! τοῦ κάνει· πολὺ χοντρὸς εἶσαι, κουμπάρε μου!..

Κι' ὁ χωριάτης:

— Καὶ ποῦ νὰ ἴδῃς τὸν ἀδερφό μου τὸ Μήτρο!..

* * *

Τὸ παλιὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο εἶναι σήμερα πανελλήνιο. Καὶ τὰ λόγια «φάε, κουμπάρε μου κι' ἐλιές, — καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαβιάρι» ἀποτελοῦν μιὰ κοινότατη παροιμία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΖΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ, Ἀθῆναι, Ἰσότιμος Α' Βραβείου 235ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.— 2. ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ, Μαρουσιώτάκι καὶ Ροζίτα, Ἀθηναία, Α' Βραβεῖον 235ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ Β' Βραβεῖον 26ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος — 3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ, Ἀθῆναι, Ἰσότιμος Α' Βραβείου 235ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἐθνικοῦ Ἀριστείου Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
μὲ σκίτσα τῆς δ. ΑΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀνάστέναξε κι' ἐξακολούθησε :

— Ἔτσι πέρασε καιρός. Ἐμεῖς πιὰ σὲ εἴχαμε ἀγαπήσει σὰν ἀληθινὸ παιδί μας. Κι' ἀφοῦ σὲ μεγαλώσαμε στὸ σπίτι μας, στὴν ἀγκαλιά μας, τρέμαμε μήν παρουσιάζονταν ξαφνικὰ οἱ γονιοί σου νὰ σὲ πάρουν, καὶ παρακαλούσαμε νὰ μὴ γινόταν αὐτὸ ποτέ!..

Τὰ λόγι' αὐτὰ μὲ συγκίνησαν βαθιά. Καὶ πέφτοντάς πάλι στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνη ὅπου εἶχα μεγαλώσει, φίλησα θερμὰ τὴν καλὴ γυναίκα ποὺ τόσο μ' ἀγαποῦσε, καὶ τῆς εἶπα :

— Μητέρα μου!.. Σώπα κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!.. Ἐσὺ πάλι εἶσαι ἡ μητέρα μου!.. Μήπως ἔχω κι' ἄλλη ἀπὸ σένα;..

10. Τί σκέφτηκα
καὶ τί ἀποφάσισα τὴ νύχτα.

Ἔπεσα στὸ κρεβάτι, δίπλα στὸν Ἀντρίκο ὅπως πάντα· μὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, δὲν μπόρεσα ὁλημύχτα νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκε ἡ φυχομάννα μου, μὲ εἶχε κάνει ἄνω-κάτω. Κάμποσες φορὲς εἶχα ἰδεῖ κι' ἐγὼ Ἀτσίγγανους, περαστικοὺς πάντα ἀπ' τὸ χωριό μας, κι' ἤξερα τὰ μελαψὰ ἀγριόμουτρα καὶ τὰ παρόξενα, τὰ παρδαλὰ καὶ βρώμικα ρούχα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ τόσο λίγο ἔμοιαζαν μὲ μᾶς. Θυμόμουν ἀκόμα τὸν τρόμο ποὺ ἔπιανε τὴν ψυχομάννα μου, κάθε φορὰ ποὺ φανιζόταν στὴ γειτονιά μας καμμιὰ Ἀτσιγγάνα, καὶ πῶς μᾶς φώναζε καὶ μᾶς περιμάζευε στὸ σπίτι, ἂν τύχαινε νὰ παίζουμε στὸ δρόμο. Θὰ φοβόταν ἡ δύστυχη μήν τῆς ἔκλεβε κανένα παιδί, ὅπως μιὰ φορὰ μιὰ Ἀτσιγγάνα ἢ ἕνας Ἀτσίγγανος—ποιὸς ξέρει! — εἶχε κλέψει μένα...

Ἀλλὰ τὸ κακό, τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ μοῦ εἶχε κάμει τότε ἡ κλέφτρα ἐκείνη ἢ ὁ κλέφτης, τὸ εἶχαν διορθώσει, ὅσο μποροῦσε νὰ διορθωθῆ, ὁ μαστρο-Παῦλος κι' ἡ γυναίκα του. Ποιὸς ξέρει τί θὰ γινόμουν,—ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου. — ἂν δὲ βρίσκονταν οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι! Μὲ πῆραν καὶ μοῦ ξανάδωσαν ὅ,τι εἶχα χάσει: σπίτι, πατέρα, μητέρα, ἀδέλφια, περίθαλψη, στοργή. Ἀλήθεια, τότε δὲν εἶχαν παιδιὰ κι' ἐνόμιζαν ἴσως πῶς δὲ θὰποχτοῦσαν ποτέ· μὰ νὰ ποὺ ἀπόχτησαν ὕστερα δύό, κι' ὄχι μόνο μὲ κράτησαν πάλι, ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ μὴ βρεθοῦν οἱ ἀληθινοί μου γονιοὶ νὰ μὲ ξαναπάρουν. Γιατὶ μ' ἀγάπησαν, γιατὶ μ' ἀγαποῦσαν...

Ἄ, πόση εὐγνωμοσύνη χρωστοῦσα στοὺς ἀνθρώπους αὐτούς! Καὶ πόσο μετάνοιωνα ποὺ τὴν πρώτη στιγμή, ὅταν ἔμαθα τὸ μυστικό, τἄβαλα καὶ μ[illegible] τους, σὰ νὰ μοῦφταιγαν, σὰ νὰ μοῦχ[illegible] κάνει τὸ κακὸ αὐτοί, οἱ εὐεργέτες μ[illegible]

Ἀμ' αὐτὸ πάλι ποὺ εἶχαν κατα[illegible] ρει, νὰ φτάσω νὰ γίνω ἑννιὰ χρονῶν χωρὶς νὰ μάθω πῶς μ' εἶχαν πάρει ἀπ' τὸ δρόμο; Ἀλήθεια, καὶ τώρ' [illegible] κόμα θαυμάζω κι' ἀπορῶ πῶς δὲ βρ[illegible] θηκε κανένας, μικρὸς ἢ μεγάλος, κ[illegible] μοῦ τὸ πεῖ πρωτύτερα! Ἴσως δὲ [illegible] τὄξεραν κι' ὅλοι στὸ μεγάλο μας χωρ[illegible] ἢ θὰ τὄχαν ξεχάσει. Μόνο στὴ γειτ[illegible] νιά μας θὰ τὸ θυμόνταν. Μὰ οἱ δικ[illegible] μου τἄχαν πάντα καλὰ μὲ τοὺς γειτ[illegible] νους, κι' οἱ ἄνθρωποι, γι' ἀγάπη τους, φ[illegible] λάγονταν νὰ κάμουν τέτοια ἐμιλία μπρ[illegible] στά μου, οὔτ' ἔλεγαν τίποτα στὰ μικρ[illegible] τους παιδιὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ μοῦ τ[illegible] προφτάσουν...

Ὡστόσο τώρα ποὺ ἤξερα, θυμόμου[illegible] πῶς καμμιὰ φορὰ κάποιος πήγαινε τ[illegible] πεῖ κάτι τί, κι' οἱ ἄλλοι εὐθὺς μ' ἔδει[illegible] χναν καὶ τοὔγνεφαν νὰ σωπάσω. Κα[illegible] μιὰ μέρα, στὸ σχολειό, ἕνας συμμαθη[illegible] τής μου, παιδὶ ἀνόητο καὶ φλύαρο, μ[illegible] ρώτησε ξαφνικὰ ἂν ἦταν ἀλήθεια πω[illegible] ἤμουν «ψυχογιὸς ἀπ' ἄλλου». Ἀλλ[illegible] ἐγώ, ἀνύποπτος, δὲν ἔδινα σ' αὐτὰ προ[illegible] σοχή. Ἔτσι τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Πα[illegible] νάγαρη, τόσο καθαρὰ καὶ ξάστερα, μ[illegible] βρῆκαν ὁλωσδιόλου ἀπροετοίμαστο νὰ δεχτῶ τὸ χτύπημα. Καὶ πῆγα νὰ τρ[illegible] λαθῶ...

Ἀλλὰ κείνη τὴ νύχτα, στὴν ἀγρύπνια μου, μπόρεσα συγὰ-συγὰ νὰ βλέπ[illegible] τὶς σκέψεις μου σὲ τάξη καὶ, πρὶν ξη[illegible] μερώση, νὰ φτάσω σ' ἕνα συμπέρασμα: Ἔπρεπε νὰ φύγω μὲ τὸν Πα[illegible] νάγαρη!

Ναί, αὐτό! Ὁ ψυχοπατέρας μου, εἶπα, ἦταν φτωχός. Δούλευε σκυλίσι[illegible] γιὰ νὰ συντηρεῖ μεταδίας τὴν οἰκογένειά του. Ἐγὼ πάλι ἤμουν ἕνα παιδὶ ξένο. Κι' εἶχα μεγαλώσει ἀρκετὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Λοιπόν, φτάνει πιά! Ἦταν καιρὸς νὰ τοὺς ἀνταποδώσω τὴν εὐεργεσία. Θἄφευγα, νὰ δουλέψω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω. Καὶ μόνο νὰ τοὺς σήκωνα τὸ βάρος μου, νὰ τοὺς γλύτωνα ἀπ' τὸ ἔξοδό μου, θἄταν ἀρκετό. Μὰ νὰ ποὺ ὁ Πανάγαρης, γιὰ νὰ μὲ πάρει, θὰ τοὺς ἔδινε καὶ διακόσιες πενήντα δραχμὲς τὸ χρόνο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς τὶς στερήσω. «Εἶχα χρέος», τελείωσε!

Ἀλλὰ καὶ γι' ἄλλο λόγο ἀκόμα ἤθελα τώρα νὰ φύγω ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἀπ' τὸν τόπο. Κι' αὐτὸς ἴσως ἦταν ὁ κυριώτερος: Τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχα μάθει, μὲ στενοχωροῦσε, μὲ βάραινε, μ' ἔκανε νὰ ντρέπουμαι καὶ καλὰ-καλὰ νὰ μήν ξέρω πῶς νὰ φερθῶ στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ὡς χτὲς τοὺς εἶχα γιὰ πατέρα, γιὰ μητέρα, γι' ἀδερφό, γι' ἀδερφή, κι' ἄξαφνα εἶδα πῶς δὲν τοὺς εἶχα τίποτα! Μὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀκόμα, εἰτε δικοὺς τῶν Μυλωνάδων, εἴτε κουμπάρους, εἴτε φίλους ἁπλοὺς καὶ γνωρίμους, καταλάβαινα πῶς τώρα θὰ τοὺς ντρεπόμουν, γιατὶ ὅλοι βέβαια θἄξεραν τὸ «μυστικό» μου.

Μὰ ἦταν κανένα κακὸ αὐτό: Ἦταν πρᾶγμα γιὰ νὰ μοῦ κάνη ντροπή;.. Ὄχι βέβαια! Μὰ παιδὶ καθὼς ἤμουν, δὲν μποροῦσα νὰ σκεφτῶ ἀλλοιώτικα. Καὶ μοῦ φαινόταν πῶς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάμω, ἦταν νὰ ξενιτευτῶ γιὰ πολὺ ἢ λίγον καιρό.

Βάλτε τώρα καὶ τὴν ἐπιθυμία ἐκείνη ποὺ μοῦ εἶχε γεννηθεῖ νὰ ταξιδέψω, νὰ ἰδῶ χῶρες, νὰ γνωρίσω κόσμο,— μιὰ ἐπιθυμία ποὺ ἀπ' τὴν παιδική μου φυχὴ δὲν τὴν ἔδιωχνε οὔτε ἡ λύπη γιὰ τὸ ξαφνικό,—καὶ θὰ καταλάβετε γιατὶ ἔφτασα καὶ σταμάτησα στὴν ἰδέα πῶς ἔπρεπε νὰ φύγω μὲ τὸν Πανάγαρη, καὶ γιατί, ὅσο τὴ συλλογιζόμουν, τόσο καλύτερη τὴν ἔβρισκα.

Ἴσως θὰ σκεφτήκατε, πῶς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη, μοῦ γεννήθηκε κι' ἡ ἐπιθυμία νὰ βρῶ τοὺς ἀληθινούς μου γονιούς, τὸ ἀληθινό μου σπίτι, τὴν ἀληθινή μου πατρίδα. Κι' αὐτό, φεύγοντας, ταξιδεύοντας, ψάχνοντας, ρωτώντας, ἴσως κάποτε θὰ τὸ πετύχαινα...

Ἔ, λοιπὸν ὄχι! Ἐκείνη τὴ νύχτα τουλάχιστο, δὲν μοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ. Φαίνεται πῶς ἀγαποῦσα ἀκόμα τόσο πολὺ ἐκείνους ποὺ μὲ βρῆκαν, ὥστε δὲν συλλογιζόμουν οὔτε κἂν πῶς ὑπῆρχαν στὸν κόσμο οἱ ἄλλοι ποὺ μὲ εἶχαν χάσει...

11. Ὁ μάστρο-Παῦλος
οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ!

«Ὁ μαραγκὸς πλάνιζε μιὰ σανίδα...» (Σελ. 117, στ. α'.)

Τὸ πρῶτ εἶπα πῶς εἶμαι ἀδιάθετος — καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν αἰσταν̀ομουν καὶ πολὺ καλά, ὕστερ' ἀπὸ τόση συγκίνηση, τόση σκέψη καὶ τόση ἀγρύπνια,— καὶ δὲ σηκώθηκα νωρὶς γιὰ νὰ πάω σκολειό. Ὁ Ἀντρίκος ἔφυγε μονάχος. Μ' ἀφοῦ πέρασαν μιὰ-δυὸ ὧρες, σηκώθηκα καὶ ντύθηκα.

— Ἔγινες, παιδί μου, καλά; μὲ ρώτησε ἡ φυχομάννα μου.

— Ναί... δὲν ἔχω τίποτα... Καὶ θὰ πάω λίγο στὸ μαγαζί...

Εἶχα τὸ σκοπό μου. Ἤθελα νὰ πῶ στὸ μάστρο-Παῦλο τὴν ἀπόφασή μου.

Πῆγα. Ἀπέξω, τὸ φουρνέλλο μὲ τὴν ψαρόκολλα κάπνιζε· καὶ μέσα, ὁ μαραγκός, μπροστὰ στὸ μεγάλο ἄξεστο τραπέζι, πλάνιζε μιὰ σανίδα. Ὁ Βαγγέλης εἶχε πάει νὰ ψωνίση καρφιά.

— Μπά! ἔκαμε μόλις μὲ εἶδε ὁ ψυχοπατέρας μου· σηκώθηκες;..

— Εἶμαι καλά... μοῦ πέρασε...

— Μὰ σὲ βλέπω χλωμό... Μιὰ ποὺ δὲν πῆγες σκολειό, δὲν καθόσουν καλύτερα στὴ ζέστα σου;

Μοῦ μιλοῦσε ὅπως πάντα, μὲ κοίταζε ὅπως πάντα. Ἀπὸ τὸ ὕφος του, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ἂν ἡ γυναίκα του τοῦ εἶχε πεῖ τίποτα. Μὰ ὅπως κι' ἂν ἦταν, ἐγὼ τώρα ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσω.

Κι' ἄρχισα ἀπὸ τὸν Πανάγαρη. Τοῦ εἶπα πῶς ὁ «θιασάρχης» μοῦ πρότεινε νὰ μὲ πάρει μαζί του, νὰ τραγουδῶ κι' ἐγὼ μὲ τ' ἀνίψια του, καὶ δήλωσα σταθερὰ πῶς αὐτὸ μοῦ ἄρεσε καὶ θὰ πήγαινα...

Μόνο ἀπὸ τὴν ἔκπληξη ποὺ ἔδειξε ὁ μαστρο-Παῦλος, ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἐμιλία, κατάλαβα πῶς ἡ ψυχομάννα μου, εἴτε γιατὶ δὲν πρόφτασε, εἴτε γιατὶ δὲν θέλησε, δὲν τοῦ τἄχε πεῖ. Ἄφησε τὴν πλάνια του ὁ ἄνθρωπος καὶ κάμποσες στιγμὲς μὲ κοίταξε ἀμίλητος καὶ σαστισμένος. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἔλεγε καθαρά: «Εἶσαι σύ, ὁ Δήμης, ποὺ μιλᾶς ἔτσι; Μὰ ποῦ τὸ βρῆκες ὅλο αὐτὸ τὸ θάρρος; ποῦ τὴ βρῆκες ὅλη αὐτὴ τὴ θέληση; Μήπως μεγάλωσες σὲ μιὰ νύχτα; Ἐγώ, ὡς χτές, σ' ἤξερα μόνο ἑννιὰ χρονῶν παιδί!»

Ἔπειτα κούνησε τὸ κεφάλι του. Καὶ τέλος μίλησε κι' αὐτός:

— Κατάλαβα!.. Γι' αὐτὸ λοιπὸν χτὲς εἶχες πάρει τὰ χωράφια ὡς τὰ κατάβραδα; Ἐκεῖνος ὁ καταραμένος σοῦ εἶχε κάμει τὴν πρότασή του καὶ πῆγες στὴν ἐξοχὴ νὰ τὴ σκεφτῆς μονάχος σου;.. Κι' ἀπὸ τὴν πολλὴ σκέψη δὲ μπόρεσες νὰ κοιμηθῆς ὁλημύχτα καὶ νὰ σηκωθῆς πρωΐ νὰ πᾶς σκολειό σου;.. Ναί, μὰ βγάλ' το ἀπ' τὸ νοῦ σου! Λογαριασες, ποὺ λένε, χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Ὅσο ζῆ ὁ μαστρο-Παῦλος, δὲ θὰ σἀφήση νὰ πᾶς μὲ θεατρίνους καὶ σαλπιμπάγκους! Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ θὰ σὲ κάνω τώρα μπεχλιβάνη καὶ τραγουδιστή!.. Βαρέθηκες τὰ γράμματα; Θέλεις τέχνη; Ὁρίστε τὸ ἀργαστήρι τοῦ πατέρα σου! Κόπιασε δῶ νὰ σὲ μάθω μαραγκό.

— Μὰ ὁ Πανάγαρης θὰ σοῦ δίνη διακόσιες πενήντα δραχμὲς τὸ χρόνο! ἀποκρίθηκα ἀκλόνητος.

— Δὲ μοῦ χρειάζουνται! Νὰ τοῦ πῆς νὰ φυλάξη τὰ λεφτά του.

— Μὰ ἐγὼ ξέρω πῶς σοῦ χρειάζουνται... Ἔπειτα ἔχω χρέος...

— Ἔχεις χρέος; Τί χρέος; ποῦ; σὲ ποιόν;

— Σὲ σένα! Ποὺ μάνάστησες χωρὶς νὰ εἶμαι παιδί σου. Γιατὶ τὸ ξέρω..., γιατὶ τὸ ξέρω πῶς μὲ πῆρες ἀπὸ τὸ δρόμο...

— Ἔ;!. φώναξε ὁ μαστρο-Παῦλος τόσο δυνατά, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια τρόμαξα.

Κι' ἀφοῦ μὲ κοίταξε πάλι ἀμίλητος λίγες στιγμές, σὰ νὰ μὴν ἤξερε τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κάμη, ὁρμησε ξαφνικὰ μ' ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους μὲ τὰ δυό του χέρια, καὶ μὲ τράνταξε φωνάζοντας:

— Ποιός; ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πράμμα, ἔ;... Ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος ὁ μασκαράς, ὁ σαλτιμπάγκος;..

— Ὄχι, ὄχι!.. Ὁ Πανάγαρης δὲν τὄπε σὲ μένα!.. Τἄκουσα ποὺ τὄλεγε σὲ σένα... Χτὲς τἀπομεσήμερο... στὴν αὐλή!..

— Ἄ! ἔκαμε ὁ μαστρο-Παῦλος.

Καὶ μάφησε, ρίχνοντας τὰ χέρια κάτω μὰπελπισία.

— Καὶ γι' αὐτό, μάτια μου, θέλεις νὰ φύγης; μὲ ρώτησε ὕστερα.

— Γι' αὐτό... Ἡ μητέρα μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία... Τώρα πιὰ τὰ ξέρω ὅλα... Καὶ θέλω νὰ φύγω, γιὰ νὰ κάμω τὸ χρέος μου.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ μαστρο-Παῦλος ἔπεσε, μαλάκωσε. Κι' ἤσυχα, γλυκά, μὲ συγκίνηση στὴ φωνὴ καὶ μ' ἕνα δάκρυ στὰ μάτια, δοκίμασε νὰ μοῦ δείξη τὸ ἀδικό μου, νὰ μὲ πείσῃ νὰ μείνω καί, ἂν ἤθελα, νὰ γίνω μαραγκός. Μοῦ μιλοῦσε σὰ νἄμουν ὄχι ἕνα παιδί, παρὰ ἕνας μεγάλος καὶ σὰ νἄταν ἐκεῖνος ὄχι ἕνας πατέρας ποὺ εἶχ' ἐξουσία πάνω μου, παρὰ ἕνας ξένος, ἕνας φίλος, ἕνας μεγαλύτερος.

Μοῦ εἶπε πολλά. Πῶς μ' ἀγαποῦσε, πῶς μ' ἤθελε κοντά του, πῶς δόξαζε τὸ Θεό, ὅπως κι' ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν ἤρθαν ἴσαμε τώρα οἱ δικοί μου νὰ μὲ πάρουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Παίρνετε ἕνα ποτήρι νερό, ὄχι γεμάτο, ἀλλὰ μόνο ὡς τὸ ἕνα του τρίτο· καὶ ρίχνετε μέσα μιὰ δεκάρα. Σκεπάζετε τὸ ποτήρι μ' ἕνα χαρτόνι ἢ πιάτο, καὶ τὸ ἀναποδογυρίζετε. Κοιτάζοντας τώρα μέσα στὸ ποτήρι, θὰ δῆτε δυὸ δεκάρες.

Μὴ φοβᾶστε! οὔτε σεῖς πάθατε τίποτα, οὔτε... ἡ μαύρη μαγεία ἐπενέβη· Τὸ φαινόμενο ὀφείλεται ἁπλούστατα στὴ διάθλαση τοῦ φωτός.

ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΘΗ

Ἄνθη μου, ἀνθάκια ὄμορφα,
ἀνθάκια μυροφόρα,
τά μάτια μου μαγεύετε
καὶ τὴν ψυχή μου ἐμένα.

Σεῖς εἶστε δῶρα τοῦ Θεοῦ
σ' αὐτὸν τὸν ψεύτη κόσμο,
γι' αὐτὸ ἀγαπῶ τό μενεξέ,
τὸ ρόδο καὶ τὸ δυόσμο.

Κι' οἱ πεταλούδες χαρωπὲς
σιμά σας τριγυρίζουν,
σκύβουν, φιλοῦν τά φύλλα σας
ποὺ ἀρώματα σκορπίζουν.

Ἄνθη μου, ἀνθάκια ὄμορφα,
ἀνθάκια μυροβάτα,
σᾶς ἀγαποῦν γεράματα,
σᾶς ἀγαποῦν καὶ νιάτα!

Ἀφορισμένο Κῦμα

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ

Τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ πῆγα σχολεῖο, τὴν πρωτοχρονιὰ οἱ γονεῖς μου μοῦ χάρισαν ἕνα γραφεῖο. Βλέπετε, εἶχα πιὰ μεγαλώσει, κι' ἀφοῦ πήγαινα σχολεῖο, ἔπρεπε νἄχω καὶ τὸ γραφεῖο μου. Μὲ τί χαρὰ τὸ ὑποδέχθηκα! Ἀμέσως ἄνοιξα ὅλα τά συρταράκια, κι' ἀφοῦ περιεργάστηκα καὶ τὴν παραπέρα γωνιά του, ἄρχισα νὰ τοποθετῶ τὰ τετράδια καὶ τά βιβλία μου. Δὲν εἶχα ὅμως παρὰ ἕνα βιβλίο καὶ μερικὰ τετράδια. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤθελα νὰ ἔχη πολλὰ πράγματα πάνω του, μάζεψα καὶ ὅ,τι ἄλλα βιβλία βρῆκα,—ἕναν παλιὸ ὁδηγὸ τῆς Αἰγύπτου μὲ πολλὲς ζωγραφιές, δυὸ τρία φιγουρίνια ποὺ μοῦ ἄρεσαν—καὶ τἀράδιασα στὸ γραφεῖο μου. Ἔπειτα πῆγα ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸ καμάρωνα.

Αὐτὰ συνέβηκαν τὴν πρώτη μέρα. Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸ μεγάλωνε· τὸ φύλαγα καὶ τὸ περιποιόμουν ξεχωριστά. Κύθε πρωΐ, πρὶν φύγω γιὰ τὸ σχολεῖο, τὸ ξεσκόνιζα καὶ τὸ τακτοποιοῦσα. Αὐτὸ γινόταν ταχτικά, κι' ὅταν ἀκόμη μεγάλωσα. Τὸ γραφεῖο μου τὸ θεωροῦσα σὰ σύντροφό μου παλιό· ἐκεῖ περνοῦσα τὶς ὧρες τῆς μελέτης μου· ἀκόμη κι' ὅ,τι ἄλλο ἤθελα νὰ κάμω, ἔπρεπε νὰ καθήσω στὴν καθέκλα του.

Μιὰ μέρα, ἕνα γειτονόπουλο, ὁ Γιάννης, ἦλθε νὰ μελετήση μὲ τὸν ἀδελφό μου καί, καθὼς ζητοῦσε κάτι πάνω στὸ γραφεῖο μου, τὸ μανίκι του ἔμπλεξε ἀπὸ ἀπροσεξία στὸ χερούλι τοῦ συρταριοῦ. Τὸ συρταράκι τραβήχθηκε μὲ ὁρμή, ἔπεσε κάτω, καὶ τὸ χεροῦλι ἔσπασε. Ὁ Γιάννης ἔσκυψε, μάζεψε τὰ πράγματα ποὺ εἶχαν χυθεῖ, καὶ δείχνοντάς μου τὸ σπασμένο χερούλι, μοῦ λέγει: «Μὴ λυπᾶσαι καὶ τόσο· μπορεῖς νὰ τὸ κάμεις καὶ μπίλιο· ἔτσι ποὺ εἶναι στρογγυλό».

Ἂν καὶ κείνη τὴν ὥρα μὲ πῆραν τά γέλια, στενοχωρέθηκα πολύ. Τώρα ὅμως τὸ σπασμένο χερούλι μοῦ θυμίζει τὸν καϊμένο τὸ Γιάννη, ποὺ πρόωρα πέταξε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

ΤΟ ΤΑΜΤΖΑΝΑΚΙ

Ξέρετε τί εἶναι ταμτζανάκι; Ὅσων βγάζει κρασὶ ἡ πατρίδα σας, θὰ τὸ ξέρετε· μὰ ὅσων δὲν βγάζει, πῶς νὰ σᾶς τὸ παραστήσω; Νά, μιὰ γυαλένια στάμνα κομμένη στὴ μέση. Τέτοιο ἕνα μικρὸ ἦταν καὶ κεῖνο ποὺ μοῦ στείλανε. Σὰν τζλαβα, λές καὶ μυστικὰ τὸ ρωτοῦσα: Σὰν τί καλὸ νὰ μοῦφερες ἀπ' τὴν πατρίδα. ταμτζανάκι; Μέλι μυρωδάτο σὰν καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ; Μὰ καὶ ξύδι νὰ μοῦφερες, καλοδεχούμενο θἄναι, γιατί'ναι ἀληθινὸ καὶ μυρισμένο γλυκάδι.

Μὰ ἤτανε κρασὶ φρέσκο, νοστιάτο· πῆρα νὰ τὸ δοκιμάσω καὶ λὲς καὶ μέθυσα ἀπὸ τὴ νοστιμάδα του. Μὴ νομίζετε πὼς ἤπια πολὺ καὶ μέθυσα· ἕνα ποτηράκι μόνο. Θεέ μου, τί μέθη ἦταν αὐτή! Θυμήθηκα ὅλα τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια, τὶς θάλασσες τῆς πατρίδας μου, τἀμπέλια της τὰ μικρὰ ποὺ τρέφουν ὁλόκληρες οἰκογένειες, καὶ τὸ κρασὶ μοῦ φόνηκε νέκταρ, ἀμβροσία! Σὰν νάκουγα ἀπὸ μακριὰ τὴ τσαμπούνα κανενὸς βοσκοῦ καὶ νόμιζα πὼς βρισκόμουνα σὲ πανηγύρι, κι' ἀναγάλλιαζε ἡ ψυχή μου!

Εὐλογημένο ταμτζανάκι, ποὺ μὲ τὸ κρασὶ μοῦφερες καὶ τόσες θύμησες, κι'εὐλογημένη πατρίδα!

Ἰνδιάνα

ΗΤΥΧΗ

Ἔκλωθε μέσ' στὴ σπηλιὰ τοῦ χρόνου, καθισμένη στὸ σκαμνί, καὶ τραγουδοῦσε ἕνα τραγούδι μὲ βαρὺ καὶ θλιμμένο ἦχο, ποὺ λὲς κι' ἔβγαινε ἀπ' τὰ κατάβαθα μιᾶς πονεμένης καρδιᾶς. Κι' ἔλεγε, ὅλο ἔλεγε λόγια θλιμμένα τοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀπ' τὰ μάτια της κυλοῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ σὰ σταγόνες βροχῆς τά πονεμένα δάκρυα.

Ἤτανε πολὺ θλιμμένη, μὰ ἔπρεπε νὰ γνέθη τὸ νῆμα τῆς ζωῆς, καὶ τὄγνεθε δίχως κέφι καὶ χαρά, ἀλλὰ μὲ τὴ θλίψη στὴν καρδιά της.

Τὸ νῆμα ἔφευγε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπ' τὰ δάχτυλά της, ἄλλοῦ χοντρό, ἄλλοῦ ψιλό, κι' ἄλλοῦ κομπιάρικο. Ἤτανε, βλέπεις, ἄχαρή Τύχη κείνη τὴ μέρα, καὶ ἄχαρα κανόνιζε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.

***

Τὸ γέλιο ἀντηχοῦσε στὶς γύρω φεμματιὲς κι' ἦταν χαρούμενη καὶ γελαστὴ ὅλη ἡ φύση.

— Μὰ θὰ δῆς, ναί, θὰ δῆς, ὦ μητέρα Φύση, πῶς θὰ σ' εὐχαριστήσω κι' ἐγώ, ἔλεγε ἡ Τύχη. Θὰ γνέσω τὸ πιὸ διαλεχτὸ νῆμα σ' ὄμορφα καλοδιπλωμένα ἀδράχτια, ποὺ θὰ χρειαστῆ πολὺ νὰ ξετυλιχτῆ γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ τέλος του, καὶ θἄναι κάτασπρο, χιονάτο. Μὰ θὰ δῆς, ναί, θὰ δῆς πῶς θὰ σ' εὐχαριστήσω.»

Καὶ μὲ γρηγοράδα μπῆκε στὴ σπηλιὰ τοῦ Χρόνου, κι' ἄρχισε νὰ γνέθει, τραγουδώντας χαρούμενα τραγούδια ποὺ ἔλεγαν ὅλο γιὰ χαρὲς κι' εὐτυχίες κι' ἡ φωνή της ἔσμιγε μὲ τῶν πουλιῶν τὶς φωνές, ποὺ τὶς ἔπρονε ὁ ἀέρας καὶ τὶς σκορποῦσε καὶ στὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιές.

Κι' ἀπ' τὰ γοργοκίνητα δάχτυλά της ἔβγαιναν ἕνα-ἕνα τά καλοδιπλωμένα ἀδράχτια.

Στὴ χαρά της, χαρούμενο κανόνιζε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.

Μοσχομάγκας

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Σὰν ἀστραπὴ περνάει καὶ πολὺ γρήγορα γέρασε. Καὶ σήμερα ἔρχεται ἄλλος, νεώτερος καὶ καλύτερος, νὰ πάρη τὸ χρόνο. Γρήγορα τοῦ ἁρπάζει τὸ στέμμα καὶ τὸ φορεῖ σὰ νὰ τοῦ λέγει: — «Φύγε, τώρα εἶναι ἡ δική μου ἡ σειρά, ἐσὺ γέρασες πιά! "Ἐζησες 365 μέρες! Ἄλλως τε ἐσένα δὲν θὰ σὲ θέλουν τὰ μικρὰ παιδάκια, γιατί δὲν ἔχεις πιὰ δῶρα, καὶ μὲ ἀνυπομονησία περιμένουν ἐμένα ποὺ τοὺς φέρνω!» Κι' ὁ γέρο-Χρόνος τοῦ φορεῖ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι λέγοντας: «Ἄχ, εἶσαι τώρα παλληκάρι ἐσύ, τόσο νέο καὶ περήφανο! Μὰ γρήγορα θὰ γεράσης καὶ σὺ καὶ θὰ δώσης τὸ στέμμα σὲ ἄλλους νεώτερους!»

Ἰθώμη

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Θυμᾶσαι, Νασούλη μου, τί ὡραῖα ποὺ περάσαμε στὴν ἐξοχή; Ὤ, ναί! Γιατί νὰ περάσει τόσο γρήγορα τὸ καλοκαίρι; Ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ ἤμαστε τόσο εὐτυχισμένοι!

Κακὲ χειμώνα!

Γιατί νὰ μᾶς κλείνεις μέσα, ἐνῶ ἔξω ἕνα ἄσπρο, κάτασπρο σεντόνι σκεπάζει τὴ γῆ;

Θυμᾶσαι, Νασούλη, ποὺ κάθε βράδυ, καθισμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν παραγκούλα μάς, ἀκούγαμε τἀρνάκια ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴ βοσκή, καὶ μοῦλεγες ὅτι τά πορβατάκια — ἔτσι τἄλεγες—πηγαίνουν ὅπου πηγαίνει τὸ φεγγαράκι; Κι' ὅταν νυσταγμένος, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ ματάκια σου, μοῦλεγες πὼς νυστάζει μικρέ μου Νασούλη, σὲ πήγανε στὸ κρεβατάκι σου, ὅπου κοιμοῦσαν κουβασμένος ἀπὸ τὸ πολύγητό ποὺ ἔκανες στὶς κότσινες μέρα, ξεχνώντας τὶς τιμωρίες ποὺ σοῦβαζε ἡ «κακιά» σου μητρούλα.

Ἀλλὰ ἔννοια σου, Νασούλη μου, ὁ χειμώνας, ὅσο κακὸς κι' ἂν εἶναι, θὰ περάσει. Θὰ λιώσουν τὰ χιόνια, καὶ μιὰ μέρα θὰ ἀκούσης τὴν καλὴ μαννούλα σου νὰ σοῦ λέει:

— Νασούλη μου, ἑτοιμάσου, αὔριο φεύγουμε γιὰ τὴν ἐξοχή.

Κι' ἐσὺ χαρούμενος, χοροπηδώντας σὰν ἀλογάκι, θὰ φωνάξης:

— Ζήτω τὸ καλοκαίρι!..

Ἀνοιξιάτικη Βρόχη

ΣΚΕΨΕΙΣ

** Πρέπει νὰ κάνει κανείς καλὸ χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν, πως ὁ μενεξὲς χύνει τὸ ἄρωμά του χωρὶς νὰ φαίνεται.

** Τίποτα δὲν εἶναι φρικιαστικότερο ἀπ' τὸ νὰ μὴ σὲ δένει κανεὶς τὲ μιὰ κλωστὴ ἐλπίδας μὲ τὴ ζωή.

** Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ μὲ πράξεις τῶν ἄλλων.

** Ἡ χαρὰ ξανανιόνει τὸν γέρο καὶ ἡ λύπη τοὺς νέους γερνᾶ.

** Δὲν ὑπάρχουν δυστυχεῖς ἄνθρωποι ἀπ' τοὺς κλέφτες ὅταν εἶναι λυπημένοι καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν τὸν κόσμο νὰ γελᾶ, ἐνῶ ἡ ψυχή τους κλαίει.

** Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη παρηγοριὰ στὴ λύπη σου, ὅσο νὰ ἔχεις μιὰ φίλια ἀληθινή, τὴν ὁποία νὰ μπορεῖς νὰ μοιράζεσαι τὴ λύπη σου.

** Ἡ κακία φυτιδώνει τὴ ψυχή, ὅπως τὰ γηρατειὰ τὸ πρόσωπο.

** Ἡ χαρὰ εἶναι ἕνα δυνατὸ φάρμακο· ἡ λύπη ἕνας ἐφιάλτης.

** Καθένας αἰσθάνεται διαφορετικὰ τὴν εὐτυχία του.

** Ὅσο εὐτυχὴς καὶ ἂν εἶναι κανείς, πάντα ἐλπίζει σ' ἕνα καλύτερο αὔριο.

** Τί πιὸ καλὸ ἀπ' τὴν ἐλευθεριά; Οἱ ἀλυσίδες, καὶ χρυσὲς ἂν ἔχεις, πάντα ἀλυσίδες.

** Ὅταν χάσουμε τὴν εὐτυχία μας, τότε μόνο τὴ βρίσκουμε τελεία.

** Μπορεῖ μὲ τὴ λύπη μὴν ἔρχεται πάντοτε ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἔρχεται ἡ γαλήνη.

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος.— Ὅταν πεθαίνει ὁ βασιλεύς, τί γίνεται ὁ πρωτότοκος υἱός του;

Ὁ Μαθητής.— Ὀρφανός, κύριε.

Φραγκίσκος

Μετὰ τὸ ψόρεμα, ἡ Χρυσαλίς στὴ μαμμά της:

— Παρ' ὀλίγο νὰ πιάσω τὸ ψάρι μισὴ ὀκᾶ!

Γλυκειὰ Χαρούλη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Φεβρουαρίου 1929

ΣΗΜΕΡΑ ποὺ σᾶς γράφω, ἡ Ἀθήνα εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ χιόνια. Καλύτερα,—γιὰ νὰ μὴ λέμε ψέματα,—ὑπάρχει χιόνι σὲ μερικὰ κεραμίδια καὶ στὶς ἄκρες μερικῶν δρόμων. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ λίγο εἶναι ἀρκετὰ ἀσυνείθιστο γιὰ τὴν Ἀθήνα μας. Καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ βρῆκε ἡ παρουμία «σὰν τὰ χιόνια!», ποὺ τὴ λέμε ὅταν βλέπουμε κάποιον ποὺ εἶχε νὰ φανῆ καιρό. Νά, π.χ., μερικοὶ φίλοι μου ποὺ μοῦ γράφουν τώρα ὕστερ' ἀπὸ μῆνες: «Τὰ χιόνια καὶ σὰν τὰ χιόνια!..

Ἡ *Ἑλένη Π. Οἰκονόμου*, ποὺ μοῦ στέλνει τὸ δεύτερό της ξεσπάσμα, εἶναι ὅλη χαρὰ γιὰ τὸ φετινὸ δωδεκασέλιδο. «Μόνο ἡ ζωγραφιὰ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μὲ τὴν Ἐλβετόπουλα,—μοῦ γράφει,—μπορεῖ νὰ παραστήσῃ τὴ χαρά μου», καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου μπορεῖ νὰ τὸ στείλῃ κι' σὲ γραμματόσημα ἑλληνικά.

Φαντάζομαι τί θὰ ὑπέφερες ἕνα χρόνο μὲ τέτοια ἀρρώστεια, *Καλυψὼ Θυμανάκη*. Ἀλλ' ἂς ἔχῃ δόξα τὸν Θεὸ ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Γιὰ τὸ ξεκάθωμα σ' εὐχαρίστησα σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὸ ἐνάμισυ μῆνα μέσα, ἡ *Ὄμορφη Κυκλίτισα* ἔλαβε δεκαπέντε τετράδια Μ. Μυστικῶν ἀπὸ Διαπλασιούλα. Φαντάσου λοιπὸν πόσα κάθεμα μέσα σ' ἕνα χρόνο! Μὰ γι' αὐτὸ ξεσπαθώνει καὶ μὲ τόσο ζῆλο. Σὲ εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Ἡ *Μικρομέγαλη* εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἔγιναν τακτικὲς οἱ συνεργάτριες ἡ *Μυρίνη* κι' ἡ *Ἀθολίσσα στὶς Παπαρούνες*. Λοιπόν, ὅτι μὲ τὴν Ταρσούλη, τὴ Μόμη καὶ τὴ Ρέξ, τώρα εἶναι φίλες. Παρατηρεῖ ἀκόμα ὅτι στὴ σελίδα τὰ κορίτσια γράφουν καλύτερα. Κι' ἀνακόβζει: Ζήτω ὁ φεμινισμός!—Τὰ δίδακτρα στὸ Πανεπιστήμιο εἶναι κατὰ τὴ Σχολή. Γιὰ τὴ Σχολὴ θέλει νὰ τῆς πῶ;

Βλέπω, *Ὀλόχαρη*, ὅτι ἔχεις πολὺ μελέτη καὶ μεγάλη ἀλληλογραφία. Μ' ὅλ' αὐτά, ἐλπίζω νὰ ξαναμπῆς πάλι καιρὸ κάμμιὰ Κυριακὴ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα ὡραῖο γραμμάτιο σὰν αὐτό.

Ἡ παλιά μου φίλη *Νεφέλη* μοῦ γράφει: «Τὸ δωδεκασέλιδο καὶ τὸ ἐκλεκτικὸ μυθιστόρημά σου, γραμμένο ἀπ' τὸν γλαφυρότερο Ἕλληνα γραφιᾶ καὶ στολισμένο μὲ εἰκόνες καμωμένες ἀπὸ παιδί σου, εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη σου πρόοδος, ἡ πιὸ μεγάλη σου ὡς τώρα κατάκτηση. Ἐμεῖς ποὺ νοιώθουμε τὶς προσπάθειές σου, μποροῦμε νἀντιλημφθοῦμε τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας σου. Πρέπει νἀσαι περήφανη γιὰ τὴ φετινή σου ἐμφάνιση... Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ συγχαρῶ τὸν κ. Ξενόπουλο καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῶ νὰ μᾶς χαρίσῃ κι' ἄλλα πολλὰ τέτοια μυθιστορήματα. Μὲ ξεχωριστὴ ἐπιμονὴ εὐχαριστήσῃ καμαρώνω τὰ ἔργα τῆς δ. Καρακάλου καὶ τῆς Φλωρίας ἡ καλὴ αὐτὴ ἀρχὴ νἄχῃ τὴν πιὸ εὐτυχισμένη συνέχεια.»

Κι' ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Ἡ *Λιλάντα* ἀξίζει συγχαρητήρια κι' εὐχαριστήρια ποὺ συνετέλεσε νὰ δημοσιευθῆ συντομώτερα τὸ ἀνυπομόνως ἀναμενόμενο αὐτὸ μυθιστόρημα. Ἀπὸ τὰ ὡραιότατα σκίτσα της, ἰδιαιτέρως μοῦ ἄρεσε τὸ δεύτερο μὲ τὸν κ. Ξενόπουλο, τὴν περίφημη γατούλα του καὶ τὸ *ἀθηναϊκό* του παράθυρο· μόνο οἱ γυρέκες λείπουν ἀπὸ τὰ μπερντεδάκια». Ναί, ἀλλὰ τόση «λεπτομέρεια δὲν μποροῦσε ἴσως νὰ φανῆ σ' ἕνα ἁπλὸ μικρὸ σκίτσο. "Ὅσο γιὰ τὴ λέξη «μάλωμα» στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαΐδωνος, γιὰ τὴν ὁποία ἡ φίλη μας τόσο εὐγενικὰ διαμαρτύρεται, δὲν πρέπει νὰ τὴν πάρουμε κατὰ γράμμα. Ἔχει ἀστεῖο φιλικὸ χαρακτῆρα, παιχνιδιάρικο, — καὶ ταιριαστὸ ἀφοῦ ὁ λόγος ἦταν γιὰ γατούλα.

Κι' ἐγώ, *Κυκλάμινο*, χαίρω πολὺ ποὺ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἐνδημορίας τοῦ Γυμνασίου σας, θὰ σὲ γνωρίσω. Γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἀπὸ τώρα: θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους. Ὄχι, ἡ Μικρὴ Ἀγγελία δὲν εἶναι ἀπαραίτητη. Μπορεῖ νὰ ἱδρυθῆ ἕνας Σύνδεσμος, καὶ νὰ δράσῃ λαμπρά, χωρὶς νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἵδρυσή του.

Σὰν τὰ χιόνια καὶ σύ, *Νέμεσις*, ἀλλὰ ὅταν ἔχεις τόσα μαθήματα, δὲν πειράζει. Μὰ βέβαια ποὺ ὅσο μεγαλώνεις, μὲ τόσο μεγαλύτερη εὐχαρίστηση θὰ μὲ διαβάζῃς. Γιὰ τὴν καταγγελία σου εἶναι κάπως ἀργά. Πέρσινό πράμμα, βλέπεις, δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ τώρα ζήτημα.

Τὸ *Τσιμπούρι* μοῦ γράφει: «Μεγάλη εὐγνωμοσύνη ὀφείλω στὴ φίλη μου *Μάρθα Σακκῆ*, ποὺ μὲ τὰ ὡραῖα της λογια κατόρθωσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ γίνω συνδρομήτρια». Ναί, νὰ μοῦ στείλῃ τὰ κομμάτια της γιὰ τὴ Σελίδα, ἀφοῦ εἶναι μάλιστα ἀστεῖα ἀνέκδοτα, ποὺ θὰ κάμουν τὰ παιδιὰ νὰ γελάσουν.

Περιπλοκάς, δὲν ὑπάρχει λόγος νἀνησυχῆς καὶ νὰ λυπᾶσαι. Οἱ ἄνθρωποι περνοῦν, ἀλλὰ τὰ ἔργα, ὅταν ἀξίζουν, μένουν. Βέβαια, μετὰ τόσα χρόνια ποὺ λές,— καὶ μετὰ λιγότερα ἴσως, — κανένας ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς δὲν θὰ ὑπάρχει. Θὰ τοὺς ἔχουν διαδεχθεῖ ὅμως ἄλλοι, κι' αὐτοὶ θὰ μ' ἐξακολουθήσουν. Γιατὶ ἐγὼ θὰ ὑπάρχω. Στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ συνηθισμένο. Ἀλλὰ στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες ποὺ βγαίνουν συνεχῶς 100 καὶ 200 χρόνια. Οἱ ἱδρυτές, οἱ πρῶτοι τους συνεργάτες, πέθαναν πρὸ πολλοῦ· ἀλλ' ἄφησαν διαδόχους. Ὥστε παρηγορού. Καὶ τὰ παιδιά σου, καὶ τὰ ἐγγόνια σου ἀκόμα, μπορεῖ νὰ ἔχουν τὴ Διάπλασή τους.

Μόνο τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ μεγάλο κι' ὡραῖο γράμμα τῆς *Κάρμεν Σύλβα*: «Λὲς ὅτι δὲν ὑπάρχουν εὐτυχέστερα παιδιὰ ἀπὸ τὰ χωριατόπουλα τῆς Ἐλβετίας. Τί μετριοφροσύνη! Εἶναι δυνατό; Καὶ τὰ Διαπλασόπουλα; Δὲν μάντεψες λοιπὸν τί χαρὰ θὰ τοὺς προξενοῦσες μὲ τὸ δωδεκασέλιδο;...»

Νὰ κι' ὁ *Ἀλεξανδρινὸς Φελάχος*, ποὺ ἄργα ἔλαβε τὰ τέσσερα πρῶτα φυλλάδιά τοῦ νέου τόμου, «γεμάτα ἀπὸ τόσο ὡραία κι' ὠφέλιμη ὕλη», ἐνθουσιάσθηκε περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη, κι' ἀποφάσισε νἀνανεώσῃ τὸ φεσδώνυμό του, μολονότι φέτο ἔχει πάρα πολλὰ μαθήματα. Ἀλλὰ θἀφιερώνει τὴ μόνη μέρα τῆς ἑβδομάδος ποὺ τοῦ μένει ἐλεύθερη «γιὰ νὰ ξεκουράζεται μὲ τὴν ἀγαπητή του Διάπλασι.»

Δὲν ἤτανε ἀνάγκη, *Ἔνδοξε Ἕλληνα*, ἀπὸ τόσους προλόγους, γιὰ νὰ πῆς ὅτι κατὰ τὴ γνώμη σου ὁ σκύλος εἶναι νοημονέστερος ἀπὸ τὴ γάτα. Εἶπα ὅτι σὲ μένα μπορεῖτε νὰ ἐκφράζεστε ἐλεύθερα κάθε σας γνώμη, εἴτε σύμφωνη, εἴτε κι' ἀντίθετη πρὸς δική μου ἢ συνεργάτη μου. Μαζί μ' ἕν ἄλλο τῆς *Μορέλλας*, ποὺ ὑποστηρίζει τὴν ἴδια ἄποψη, ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαΐδωνα καὶ... ποιός ξέρει τώρα τί θὰ βγῆ!

Πρὶν λάβω τὸ γράμμα σου, *Ἐλευθέριε Ρουσσάκη*, ἔλαβα ἄλλο τοῦ *Ναρκίσσου* ποὺ, καθὼς θὰ εἴδες στὸ προηγούμενο, βρῆκε μόνος του τὴν αἰτία τῆς ἀνωμαλίας ἐκείνης τῶν Πινάκων. Ἀλλ' ἂν τὸν συγχάρηκα γι' αὐτό, πρέπει νὰ συγχαρῶ καὶ σένα, ποὺ τὸ μάντεψες ἀμέσως καὶ τὴν ἐξακρίβωσες. Τώρα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία: Οἱ Πίνακες, καμωμένοι ἀπὸ Εὐρωπαῖο, εἶναι γιὰ ἕνα Ἡμερολόγιο· ἐνῷ ἐμεῖς εἴχαμε ἄλλο, καὶ μόνο ἀπὸ τὸ 1923 ἔχουμε τὸ ἴδιο. Ὥστε σ' ὅσες δοκιμασίες σᾶς ἔδωσε ὁ Πρακτικὸς γιὰ τὴ χρήση τῶν Πινάκων, πρέπει νὰ προστεθῆ κι' αὐτή: Γιὰ ἡμερομηνίες μετὰ τὸ 1583 καὶ πρὸ τοῦ 1923, — στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων αὐτῶν αἰώνων διαφέραμε ἀπὸ τοὺς Δυτικούς,—πρέπει νὰ λαβαίνουμε ὑπ' ὄψει τὴ διαφορὰ καὶ ἢ νὰ τὴ βρίσκουμε μὲ ἀναγωγὴ κατὰ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο (ἀντὶ 1 Ἰανουαρίου π. χ. νὰ ζητοῦμε 14) ἢ νὰ γυρίζουμε μιὰ ἡμέρα πίσω ἀπὸ κείνη ποὺ βρίσκουμε στὸν Πίνακα, δηλ. Κυριακὴ ἀντὶ Δευτέρας, Δευτέρα ἀντὶ Τρίτης καὶ καθεξῆς. Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ ἀσφαλέστερο εἶναι ἡ ἀναγωγὴ τῆς ἡμερομηνίας ἀπὸ τὸ Παλαιὸ στὸ Νέο, γιατί ἡ διαφορὰ δὲν ἦταν σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰῶνες 13 ἡμέρες. Παλαιότερα π. χ. ἦταν 12 ἡμέρες (1|13 Ἰανουαρίου ἐλέγαμε) πιὸ παλαιότερα 11 καὶ καθεξῆς. Ὥστε χρειάζεται κι' ἕνας τέτοιος βοηθητικὸς Πίνακας, ποὺ νὰ δείχνῃ τὴ διαφορὰ τῶν δύο Ἡμερολογίων ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Ἀλλὰ ποιός ἀπὸ τοὺς φίλους μου θὰ μοῦ τὸν βρῆ; Ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ψάξω...

Πολὺ ὡραῖο, *Θέσπι*, τὸ ἔργο σου ποὺ δημοσίευσε ἡ «Ἑστία» ἀπὸ τὴν Ἔκθεση τῶν Ἀσπουδάστων Καλλιτεχνῶν. Μαρτυρεῖ τί θὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ κάνῃς, ἀφοῦ τελειώσῃς τὶς σπουδές σου. Θὰ πῶ στὴ *Μυρίνη* πόσο σοῦ ἀρέσουν τὰ κομμάτια της καὶ στὴ *Λιλάντα* τὰ σκίτσα της. Ὅσο γιὰ τὶς ἐρωτήσεις σου, ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ ἂν ἀρέσουν τῆς *Λιλάντας* ἡ νέα τέχνη, οἱ Βυζαντινοί, οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ ὁ Γαλάνης; Ἂς μᾶς πεῖ ἡ ἴδια.

Τυπογραφικὰ λάθη, *Ἀκαδημαϊκὲ Πολίτα*. Στὴν Ἀκροστιχίδα ἐκείνη (ἀρ. 63, 4ον φυλλάδιον) ὁ τύπος τοῦ ζητουμένου Ἑλλιποσυμφώνου εἶναι **-**, ἑπομένως ὁ πέμπτος ἀστερίσκος πρέπει νὰ σβυσθῆ. Ἄλλως τε τέσσερις εἶναι κι' οἱ ζητούμενες λέξεις. Ἐπίσης, ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ Διπλοῦ Μεταγραμματισμοῦ (ἀριθ. 610) εἶναι Ἀκακία - Λαπωνία - Ἰαπωνία κι' ὄχι Ἱσπανία.

Ὡραία Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀνεμώνη, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Πέτρος Ριονσαί, Ἰθώμη, Δήδα Δρόσου, Κρυφὴ Ἀγάπη, Εὐστράτιος Παξινὸς* καὶ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*.— Ἐλπίζω νὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἐξεδόθη σὲ 4η ἔκδοση ἡ *«Στέλλα Βιολάντη»* τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὸ διήγημα μαζὶ μὲ τὸ δράμα, — ἕνα χαριτωμένο βιβλιάρακι ποὺ τιμᾶται 20 δραχμές. Τώρα, σὲ 4η ἐπίσης ἔκδοση ξανατυπώνονται οἱ *«Φωτεινταί.»* Ὥστε ὅσοι ζητοῦσαν αὐτὰ τὰ ἔργα κι' ἄκουγαν πὼς εἶναι ἐξαντλημένα, ἂς τὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως γιατὶ καὶ πάλι θὰ ἐξαντληθοῦν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Προσωπιδοφόρος, ἀ. Ἀτθίς, κ. (ΜΤ). Μὶς-Ἑλλάς, κ. (ΑΚ). Κυρὰ τῆς Ἔγνοιας, κ. (ΠΚ). Ἀνθισμένη Λεμονιά, κ. (ἀντὶ τοῦ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ ποὺ ἐνεκρίθη κατὰ λάθος εἰς τὸ 8ον φύλλον). Μαγιάτικη Αὔρα, κ. (ΣΚΙ. Τριβουλέτος, ἀ. (ΔΜ). Ραμόγα, κ. (ΗΖ). Λαμπαδίας, ἀ. (ΔΔ). Νε

συχνότερα, ἀφοῦ εἶδες μάλιστα τὴ διαφορὰ ἀπὸ τἄλλα ἐκεῖνα περιοδικά· πῆς στὸν ἀξελφό σου ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν ψευδωνύμων του ἔληξε τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ τώρα πρέπει νὰ τἀνανεώσῃ·) ***Ροζέτταν*** (ἄ, μὴ διστάσῃς ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ γράψῃς· ὅσα γράμματα κι' ἂν ἔχω, καὶ τὸ δικό σου θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτο μὲ ὅλα·) ***Θεϊκὸ Δοξάρι*** (ἔστειλα· τί ἀπόγινε μὲ κεῖνο; τί σᾶς εἶπε ὁ κ. διευθυντὴς στὴν ἑπομένη συγκέντρωση;) ***Μορέλλαν*** (ἔδωσα τὸ μεγάλο γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ τὸ πῆρε μὲ χαρὰ νὰ τὸ μελετήσῃ·) ***Οὐράνιον Τόξον*** (μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ὅσες βρῶ καλὲς ἀπὸ τὴ συλλογή σου, θὰ τὶς δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά τους·) ***Ἀνθιαμένην Λεμονιὰν*** (γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ· σοῦ ἔστειλα καὶ τρία λυσόχαρτα· διάβασα καὶ τὸ ποιηματάκι ποὺ σοῦ ἐνέπνευσε ἡ ὀμορφιὰ τοῦ χιονισμένου Πηλίου· ἀλλὰ δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ κάνῃς στίχους καὶ καλύτερα θἄταν νἄγραφες τὴν ἐντύπωσή σου στὸ πεζό· γιὰ δοκίμασε·) ***Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη*** (ὅ,τι σχῆμα κι' ἂν ἔχουν τὰ σκίτσα, ἐγὼ τὰ φέρνω στὸ δικό μου, φτάνει νὰ εἶναι καλά· τὶς Μαγικὲς Εἰκόνες τὶς δημοσιεύω γιὰ διασκέδασή σας· δὲν ἀποτελοῦν Διαγωνισμὸ καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ στέλνετε τὶς λύσεις τους·) ***Ἀγριοτριανταφυλλιὰν*** (χαίρω ποὺ γνώρισες ἀπὸ μένα τόσα καλὰ κορίτσια· ἔστειλα 12 τετράδια·) ***Σόϊβσελ*** (σοῦ τὰ ἑνέκρινα στὸ προηγούμενο ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου·) ***Ἀστέρα τοῦ Πόντου*** (ἰδὲς στὸ Ιο φυλλάδιο τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων·) ***Μαγεμένην Ρεματιὰν*** (περιμένω καὶ γιὰ τὴ Σελίδα· πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ μπορῇς πιὰ νὰ γράψῃς «τίποτα καλό»;) ***Ἀγιούλι*** (δὲν ἔχεις δίκιο· καὶ τὸ προηγούμενο γράμμα σου ἦταν πολὺ ὡραῖο, καὶ τὸ σημερινό· δὲν σημαίνει ἂν τἄγραφες καὶ τὰ δυὸ βιαστικά· οὔτε τὸ ὕφος δείχνει βία, μὰ οὔτε κι' ὁ γραφικὸς χαρακτήρας·) ***Καμπανέλλαν τοῦ Ἀγροῦ*** (χαίρω πολύ, γράφε μου·) ***Βασιλόπουλο τοῦ Παραμυθιοῦ*** (μὴ λυπᾶσαι ποὺ θὰ χάσῃς τὸ χρόνο σου· ἅμα δυναμώσῃς, θὰ μπορέσῃς νἀναπληρώσῃς· τὴν ὑγεία πρῶτα πρέπει κανεὶς νὰ κοιτάζῃ·) ***Ἄγγελον Καλωσύνην*** (πέντε χρόνια... ἔ, δὲν ἄργησες καὶ πολὺ νὰ καταλάβῃς, ὅπως λές, τὴν ἀξία μου· ἄλλα παιδιὰ ἔκαμαν καὶ περισσότερα· ὡστόσο ὡραῖο τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ μοῦ γράφεις «ὡς ἀληθινὸς πιὰ συνδρομητής»·) ***Τέλλον Ἥβην*** (καὶ γιὰ μένα αὐτὸ ἦταν ἄδικο, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! καλλίο ἀργὰ παρὰ ποτέ· ναί, ὁ κ. Ε. ἔλαβε· σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Χρυσόχτενην*** (ἔ, δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι δυσαρεστημένη ἀπὸ τὸ δῶρο ποὺ σοῦ ἔκαμαν τὴν Πρωτοχρονιά. . .) ***Βασ. Σαλλαπασίδην*** (ἔστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο·) ***Ἑλληνόπαιδα*** (ἔστειλα 45 τετρ. καὶ 2 λυσοχ.·) ***Λευκὴν, Ἀττικὴν Αὐγήν, Τοοὐχτραν, Ἅγιν Σ. Βούλγαρην, Σπῦρον, Πανταχοῦ Παρὼν*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***2 Φεβρουαρίου***, θἀπαντήσω ὁπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 242ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου.

138. Λεξίγριφος

Ἂν ὄνομα κοινότατο,
—Καὶ ἴσως τὄνομά σου,—
Μ' ἕνα νησὶ ἑνωθῇ,
Τί θάλασσα ἀτελείωτη
Θὰ ἰδῇς εὐθὺς μπροστά σου
Καὶ διόλου . . . εἰρηνική!

Μάρβα

139. Στοιχειόγριφος

Νερὸ ἄφθονο σοῦ δίνω·
Μ' ἂν τὸ ἀρχικὸ μοῦ λείψῃ
Καὶ τὸ τελευταῖο, θὰ γίνω
Μιὰ θεὰ στὰ ὀλύμπια ὕψη.

Ἀντιγόνη

140. Τονόγριφος

Ἀκοῦς ἀπ' τὴ γιαγιά σου
Τὸ παροξύτονο·
Στὴν Ἤπειρο ἂν ψάξῃς,
Θὰ βρῇς τὸ ὀξύτονο.

Κο. Ὀδο

141. Αἴνιγμα.

Δυὸ στοιχεῖα μὲ γεννοῦν
Κι' εἶμαι δὰ κι' ἐγὼ στοιχεῖο·
Τώρα ἂν τἄλλα μετρηθοῦν,
Τέσσερά εἶναι κι' ὄχι δύο.

Ἰωάννης Πούλιος

142. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγιγνώσκωνται: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄλλη νῆσος, ἄγριον ζῶον, θαλάσσιον ζῶον, μυθολογικὸν ὄν, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, μυστήριον, δένδρον.

Πλοίαρχος Γρὰν

143. Κρυπτογραφικὸν

1 2 2 3 4 1 5 = Ἀρχ. στρατηγός.
2 1 3 1 5 = Μυθολογικὸν ὄν.
3 4 8 5. = Πτηνόν.
4 1 2 1 2 1 = Καρπός.
5 3 2 1 = Ὄρος.

Ἐγγλεξίτσα

144. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τάκη! κοίταξε ἂν ἔρχεται αὐτή.

— Αὐτή! Δὲν ἔχει ὄνομα;

— Μὰ τὸ εἶπα!

Βοσπορίτης

145. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλιν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος:

1, Φυτὸν παρόχθιον· 2, Αἴσθησις· 3, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· 5, Ξύλινον ἄγαλμα.

Μιτσουκὸ

146. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - οι - α - ω - αι - α - α - ιηω

Σαλτιμπάγκος

147. Φωνηεντόλιπον

κπνς - γ - κ - δλθ

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

148. Γρῖφος

α α
α α α α νοῦν
κ' κα
α α α α νοῦν
α α
Οὐράνιον Τόξον

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

149. Charade

Droit, aigu, cherchez, je vous [prie,
Mon un dans la géométrie.
Vous circulez très librement
Sur mon second assurement.
Mon tout une très grande île;
Trouvez-la, ce n'est pas difficile

Ἀθανάσιος Διάκος

150. Sans Consonnes

o - ae - ui

Γενοβέφα

151. Sans Consonnes

a - a - uee - oe - a - a - uee

Γαριβάλδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 47

694. Πανήγυρις (Πάν. ἡ, γύρις.)—695. Σίσυφος (σύ, σύ, Φός.) —696. Γρῖπος-γρῖφος.— 697. Ἡ ὀξεῖα.—698.

Υ
Μ Ε Λ Α Σ
Α
Σ Υ Ρ Ο Σ
Ρ Ο Δ Ο Σ
Ι Ο Ν
Ν
Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ
Α Β Υ Σ Σ Ι Ν Ι Α

699. ***Βοηθεῖτε ἀλλήλους.*** (Ἡ ἀνάγνωσις μαιανδροειδῶς.)— 700-703. 1. Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. 2, Ἐξ ἔργων τὸν ἄνδρα· 3, Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη· 4, Ἐξ ἰδίων τὸ ἀλλότριον.—704. ΑΛΚΜΑΝ - ΑΡΑΤΟΣ (Ἀκαλίο, Λάρισσα, Κλαύδιος, Μέτελλα, Ἀπόλλων, Νέστωρ.)— 705. Ἄλλοῦ βροντῇ κι' ἀλλοῦ βρέχει.— 706. ***Μίσει τὴν ὑπερηφάνειαν*** (μ' εἰς ι, τὴν ὑπερ ιφα, νί, ἄν).—707. Passage (pas, sage). — 708. ROUMANIE. (Oran, Urane, Marne, Arrien, Néron, Ionie, Enée.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναραίτητη.

/ΚΘ' — 156/

Διαπλασόπουλα Παλ. Φαλήρου, Βοσπορίτη, Ἀλπινιστή, Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, δέχεσθε ν' ἀνταλλάξομε Μ. Μυστικά; **Ἀταλάντη**

/ΚΘ' — 157/

Η Κούκλα τοῦ Χωριοῦ θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν εἶχε τετραδάκια ἀπὸ τὴν "Ομορφη Κουκλίτσα καὶ Γελαστὴ Κουκλίτσα Δ/σις: (ΚΘ'—10).

/ΚΘ' — 158/

Ραμεούντσικο, σὲ χαιρετῶ.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

/ΚΘ' — 159/

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμον χαιρετῶ ὅλους-ες.

Προσωπιδοφόρος

/ΚΘ' — 160/

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: **Παναγιώτην Κουτσουράκην (Διὰ Ι.Δ.)** Λεόντειον Λύκειον, Ἄνω Πατήσια.

Τρομερὸς Ἐξερευνητὴς

/ΚΘ' — 161/

Βαρωνέσσα, Θυμήσου στὴ Διάπλαση τὴ γνωριμιά, τὸ μπερρέ.

Κορὴ τῆς Διαπλάσεως

/ΚΘ' — 162

Χαιρετᾶμε τὸν Διαπλασόκοσμο. Ὅ[illegible] ρες χαιρετοῦρες στὸ Γρελλε Φ[illegible] τάκι (Ὑγειαίνουν οἱ φίλοι σας Δ[illegible] τρίδης, Βδελόπουλος!) **Μαγεμένο[illegible] σπλόπουλο** (Φωτογραφίζονται ἐπιμ[illegible] νὰ οἱ Διαπλασοπούλες;) **Γόρδιον [illegible]** (Προλέγεις ἀκόμη τὰ μέλλοντα;)

Σᾶς ξέρουμε, μᾶς ξέρετε. Ἀποκ[illegible] μας! **Μὶς Ἑλλάς, Ζουρλεμανιό[illegible]**

/ΚΘ' — 163/

ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Λέγεν σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλ[illegible] ὅτι, ἂν ἀγαπᾶνε τὴ Διάπλασ[illegible] συντρέχουν τὸ σκοπό της, τα[illegible] πρέπει νὰ ξεχάσουν καὶ τὸν Δι[illegible] σμό των πρὸς σύνθεσιν διηγή[illegible] (ΚΘ'—137) (ΚΘ'—145). Σύλλογο[illegible] στηρίχτε μας γιὰ νὰ σᾶς συντρέξω[illegible] μεῖς. Περιμένομε λοιπὸν τὴν συν[illegible] ὅλων γενικῶς — Μένεξεδένια, [illegible] σοῦ· σὲ ξέρομε.

/ΚΘ' — 164/

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ὑποψήφιος στὸ Δημοψήφι[illegible]

/ΚΘ' — 165/

Κ' ὁ ΑΝΟΥΜΙΣ μὲ τὴ σειρά του [illegible] ρακινεῖ νὰ συνδράμετε ὅσο τὸ δ[illegible] τὸ Διαγωνισμὸ τῶν «ΧΩΡΙΣ [illegible] Μεγάλε Ἀλέξανδρε, Γαλανὴ Νερ[illegible] ξέρω ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: (ΚΘ'[illegible]

ΑΝΟΥ[illegible]

/ΚΘ' — 166/

Μ' ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ὅλο[illegible] σ' ὅλες, μπαίνω πάλι στὸ Διαπλ[illegible] σμο. Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ γρ[illegible] Δ/σις: Γιάννην Λαγουδάκην, Σαρ[illegible] ρου 17, Πατήσια, Ἀθήνα.

Ἤβη, Λέλια, Φραγκίσκος, [illegible] νέσσα, Μόνα-Λίζα, Σγουρρμαλ[illegible] φροδίτη τῆς Μήλου, Ἱσπανιόλα, [illegible] γεμένο Βασιλόπουλο, Σταράτη, [illegible] λαχοσινὴ τοῦ Σκέττιν, Δικηγ[illegible] Γόρδια Δεσμέ, Κορη τῶν Ἀθ[illegible] μιὰ ξεχωριστή, εὐχαρίστηση, θἄνο[illegible] τὴ γνωριμιά σας. **ΠΙΣΤΙΣ-[illegible]**

/ΚΘ' — 167/

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΑΔΕΡΦΙΑ!

Θέλοντας νἄχω μιὰ γλυκειὰ ἀν[illegible] αὐτηνῆς τῆς ζωῆς, ζητᾶω τετρ[illegible] κάρτες, ἀλληλογραφία ἀπ' ὅλους [illegible] Στεῖλτε: Βαγγέλη Στιβαχτά, Θ[illegible]

ΧΑΡΗΣ ΜΙΡΑ[illegible]

/ΚΘ' — 168/

Ἀνταλλάσσουμε μ' ὅλα τὰ Διαπλ[illegible] λα-Διαπλασοπούλες, κάρτες κ[illegible] ματα. **Στεῖλτε χωριστά, στὴ σύσταση** κὰ Μαργώνη, Θήβα.

ΦΟΙΒΟΣ. ΑΟΥΛΟΥΔ[illegible]

/ΚΘ' — 169

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλ[illegible] Δ/σις: Μαίρη Πάνου, ὁδ. Μητ[illegible] του Ἰωσὴφ 10, Θεσσαλονίκην (Δ[illegible] κρίδα).

Πρ[illegible]

/ΚΘ' — 170/

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΙ[illegible]

Στὴν (ΚΗ'—800) ἔγινε τυπογρ[illegible] λάθος· ἀντὶ Ρούλα Βαρέλλα [illegible] σιεύθηκε Τούλα. Ἑστία—Μαρίκα [illegible] Λοιπὸν σ' **Θλίμπιοι Θεοί!**

Ἀποκαλύφεων: [illegible]

Ἀρλεξιάνα, Σπαρτόζα, ὑπερ[illegible] στοῦμε γιὰ τὰ ξεσπαθώματα.

ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΚΤΡΑ. ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ. ΤΡ[illegible] ΡΙΤΣΟ. Ψηφίστε τὸ ἄλοι!!!

Δημοψηφίσματος: **ΗΛΙΟΣΤΑΛ[illegible]**

/ΚΘ' — 171/

Διαπλασόπουλα-ες, παρακαλῶ [illegible] στέλνετε τοὺς ἠθοποιοὺς ἀμ[illegible] **Κάρμεν Σύλβα, Ἀφροδίτη τῆς [illegible] Σκόρπια Ροδοπέταλλα, Ἀθηνᾶ [illegible] ζία, Θειὰ-Εὐλαλία** καὶ ἄλλοι, [illegible] μένω; **Ζιζ[illegible]**

/ΚΘ' — 172/

Χρυσή μας **Ὑβόνη,** οἱ δυὸ ἀγ[illegible] σου, **Ἰζόλδη** καὶ **Λάουρα,** γιὰ τ[illegible] τούλα σου, σοῦ εὔχονται κάθε εὐτ[illegible]

/ΚΘ' — 173/

Ἐξεδόθη

Ἀγγέλου Κοσιγόνη

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τιμή: Δραχ. [illegible]

Εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὸ [illegible] τῆς Διαπλάσεως, καὶ τὸν ἐκδοτ[illegible] Α. Κοσιγόνη, Λεωφ. Ραμλίου 18, [illegible] δρεια.

/ΚΘ' — 174/

Ἐνθέρμως ἐφοστηρίξαμε στὸ Δι[illegible] σμα τὸν **ΜΟΚΟΚΟ.**

Ἑλληνόπαις, Καραμπ[illegible]

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ. Γεωργίου Σταύρου 10. Ἀθῆναι